

AN E-MAGAZINE BY
THE DEPARTMENT OF EDUCATION

WINGS

OF

I

M

A

G

I

N

A

T

I

O

N

*Let your
imagination
take flight.*

*The sky is
not the limit.
It's just the
beginning.*

*A Literary Voyage
In Education*

WINGS OF IMAGINATION

A LITERARY VOYAGE IN EDUCATION...

শিক্ষানুসঙ্গানীৰ্ঘ স্ৰোগমেৰীয়া
যাত্রা

শিক্ষা বিভাগ
ঔশ্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্তশাসিত)
গুৱাহাটী-১৬

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

“THE IMMORTAL VOICE WILL
REMAIN IN EVERYONE'S HEART,
ZUBEEN GARG”

হে শিল্পী, তোমালৈ অশ্ৰুসিক্ত শ্ৰদ্ধাঞ্জলি
অসমীয়াৰ সংগীত জগতৰ এক উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ ZUBEEN GARG তেওঁৰ
কণ্ঠৰ যাদু, সৃষ্টিশীল মনোভাৱ আৰু অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰতি গভীৰ
ভালপোৱা তেওঁক অনন্য কৰি তুলিছে। জুবিন গাৰ্গ কেৱল এজন গায়ক
নহয়, তেওঁ এজন সংগীতকাৰ, সুৰকাৰ, অভিনেতা আৰু সমাজ সচেতন
শিল্পী। তেওঁৰ সংগীতত আমি একেলগে অনুভৱ কৰোঁ প্ৰেম, বিৰহ,
প্ৰতিবাদ আৰু সমাজৰ বাস্তৱ ছবি। “মায়াবিনী”, “অলকানন্দা”,
“অনিকেত” আদিৰ দৰে গীতেৰে তেওঁ অসমৰ প্ৰতিটো ঘৰত নিজৰ স্থান
দখল কৰিছে। তেওঁৰ কণ্ঠত এক বিশেষ আৱেগ আছে, যিয়ে শুনোতাক
গভীৰভাৱে স্পৰ্শ কৰে। জুবিন গাৰ্গৰ এটা বিশেষ বৈশিষ্ট্য হ’ল তেওঁৰ
সাহস। তেওঁ সদায় নিজৰ মতামত স্পষ্টকৈ প্ৰকাশ কৰে আৰু সমাজৰ
বিভিন্ন সমস্যা লৈ সজাগ। এজন শিল্পী হিচাপে তেওঁ কেৱল বিনোদনেই
নিদিয়ে, মানুহক চিন্তা কৰিবলগীয়া বিষয়ো আগবঢ়ায়। তেওঁৰ অবদান
কেৱল সংগীতত সীমাবদ্ধ নহয়; তেওঁ অসমৰ সংস্কৃতি, ভাষা আৰু
পৰিচয়ক ৰাষ্ট্ৰীয় স্তৰত প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে। তেওঁৰ সৃষ্টিসমূহে নতুন
প্ৰজন্মকো অনুপ্ৰাণিত কৰিছে। জুবিন গাৰ্গৰ দৰে এক সত্তা অমৰ কণ্ঠ
হৈ সকলোৰে হৃদয়ত ৰৈ যাব।

উচৰ্গা

ঐতিহ্যমণ্ডিত আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্তশাসিত) শিক্ষা বিভাগৰ গৌৰৱউজ্জ্বল ইতিহাস লুটিয়াই চালে এটি নাম আজিও এক সত্তাৰ নাম জড়িত হৈ থকা দেখা পাওঁ যিগৰাকী আছিল আমাৰ এই শিক্ষা বিভাগৰ প্ৰথম মুৰব্বী অধ্যাপিকা। এইগৰাকী মহান অধ্যাপিকাৰ কষ্ট, সহানুভূতি, মৰম, আৰ্শীবাদ আৰু ত্যাগে বহুতৰ জীৱনত বাট দেখুৱালে। তেখেতৰ জ্ঞানৰ গৰিমাই বহুজনৰ জীৱনৰ লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা বিভাগটোক পোহৰাই তুলিলে আৰু আমাৰ বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপিকাৰ লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উপ অধ্যক্ষা হিচাপে অৱসৰ ললে। সেইগৰাকী গুণী জ্ঞানী শিক্ষাগুৰু স্বৰ্গীয়া উষা লতা ভূঞা বাইদেউৰ শ্ৰী চৰনত আমাৰ এই শিক্ষা বিভাগৰ বিভাগীয় বাৰ্ষিক ই-আলোচনী খন উচৰ্গা কৰিলোঁ।

ACKNOWLEDGEMENT

Dear Readers,

It gives us immense pleasure to present before you Wings of Imagination, the e-magazine of the Department of Education, Arya Vidyapeeth College(Autonomous). This magazine is an earnest attempt to provide a platform for students and teachers to share their ideas, creativity, and reflections, highlighting the diverse dimensions of education.

Through this magazine, we have tried to capture the intellectual and social aspects of an individual by bringing together a variety of thoughtful articles and creative expressions. Each contribution reflects the enthusiasm, insight, and dedication of the contributors.

We sincerely thank all the writers and contributors whose ideas and efforts have made this publication possible. We also sincerely express our heartfelt gratitude to our respected Principal sir Dr Pradip Kr. Bhattacharya and our esteemed faculty members—Dr. Ranju Medhi, Dr. Anuradha Baroowa, Dr. Rupmala Barman, Dr. Dulumoni Sarma, and Dr. Dipjyoti Das for their constant support, guidance, and encouragement throughout this journey.

This e-magazine has been prepared under the inspiring guidance of OUR FORMER Head of the Department, Dr. Anuradha Baroowa, and PROF-IN-CHARGE Dr. Dipjyoti Das whose vision played a vital role in bringing this initiative to life.

We hope this edition of Wings of Imagination will inspire readers to explore, reflect, and appreciate the true essence of education. We welcome your valuable suggestions and feedback for future improvements.

With warm regards
Editorial panel

GLIMPSES OF THE DEPARTMENT

The Department of Education at Arya Vidyapeeth College was established in 1961–62 with the aim of promoting the academic study of Education as a discipline. It began under the guidance of Late Ushalata Bhuyan, the first Head of the Department. Under her leadership, the department gradually developed, and in 1964, the Honours course in Education was introduced, laying a strong academic foundation.

At present, the college has attained autonomous status. The department follows the FYUGP (Four-Year Undergraduate Programme) under the National Education Policy (NEP 2020) and offers a range of courses including Core, Minor, Skill Enhancement Courses (SEC), and Interdisciplinary Courses (IDC), providing students with a flexible and comprehensive learning experience.

Over the years, the department has achieved consistent academic success, with students securing top positions in examinations and actively participating in inter-college seminars and paper presentations. Faculty members have also contributed significantly to research through publications and participation in national conferences. The department regularly organizes educational field trips, awareness programmes, and student-led initiatives that enhance practical understanding and community engagement.

At present, the department has five faculty members—Dr. Ranju Medhi, Dr. Anuradha Baroowa, Dr. Rupmala Barman, Dr. Dulumoni Sarma, and Dr. Dipjyoti Das—along with one non-teaching staff member. The Head of the Department is Dr. Rupmala Barman. With a dedicated faculty and a vibrant learning environment, the Department of Education continues to promote academic excellence and holistic development.

EDITORIAL PANEL

Advisor

DR ANURADHA BAROWA

M.A, B.Ed, Ph.D
ASSOCIATE PROFESSOR

Teacher-In-Charge

DR DIPJYOTI DAS

M.A, B.Ed, Ph.D
ASSISTANT PROFESSOR

Editor-In-Chief

NANDINI CHANDAK

B.A FYUGP 6TH SEM

Joint Editor

ABHIRUPAM CHETIA

B.A FYUGP 4TH SEM

MEMBERS

SANDIPA BASUMATARY

B.A FYUGP 6TH SEM

DARSHITA BHATTA

B.A FYUGP 6TH SEM

MOROMI DEKA

B.A FYUGP 6TH SEM

RINKIMONI BHARALI

B.A FYUGP 6TH SEM

HARSHAYAJIT SINHA

B.A FYUGP 6TH SEM

NIRNAI SINHA

B.A FYUGP 6TH SEM

BIMLA DAS

B.A FYUGP 4TH SEM

LAISHRAM AIKO DEVI

B.A FYUGP 4TH SEM

ELTON SINGSON

B.A FYUGP 4TH SEM

JAHNAVI CHOUDHURY

B.A FYUGP 2nd SEM

SAGARIKA DAS

B.A FYUGP 2nd SEM

Creativity

IDEAS

FACULTY MEMBERS

DR RANJU MEDHI

M.A, Ph.D
ASSOCIATE PROFESSOR

DR ANURADHA BAROOWA

M.A, B.Ed, Ph.D
ASSOCIATE PROFESSOR

DR RUPMALA BARMAN

M.A, B.Ed, M.Phil, Ph.D
HOD, ASSOCIATE PROFESSOR

DR DULUMONI SARMA

M.A, B.Ed, M.Phil, Ph.D
ASSISTANT PROFESSOR

DR DIPJYOTI DAS

M.A, B.Ed, Ph.D
ASSISTANT PROFESSOR

MESSAGE FROM THE PRINCIPAL

It is a moment of immense pride and joy for me to witness the release of the 2nd issue of the Education Department's e-magazine, "Wings of Imagination: A Literary Voyage in Education | শিক্ষানুসন্ধানীৰ সোণসেৰীয়া যাত্ৰা". Education is not merely the acquisition of facts, but the ignition of a spark that leads to a lifetime of discovery. This magazine serves as a vibrant testament to that spark, capturing the creative energy and intellectual curiosity of our students and faculty alike.

The bilingual title of this issue beautifully reflects our commitment to holistic growth. While "Wings of Imagination" encourages our students to soar into global realms of thought and innovation, "শিক্ষানুসন্ধানীৰ সোণসেৰীয়া যাত্ৰা" grounds us in our heritage, reminding us that the pursuit of knowledge is a "golden journey" of the soul.

I would like to extend my heartfelt congratulations to the Head of the Department of Education, the dedicated editorial board, and every student contributor. Your collective effort has transformed a vision into this beautiful digital reality. I hope these pages inspire you all to embark on your own "golden journey" of learning. Let your imagination take flight, for it is the horizon where education truly begins.

Dr. Pradip Kr Bhattacharya
Principal
Arya Vidyapeeth College (Autonomous)
Guwahati-781016

MESSAGE FROM THE HEAD OF THE DEPARTMENT

Dear students,

It gives me immense pleasure to extend my warm greetings to all of you on the release of the 2nd edition of the Department's E-magazine "Wings of Imagination: A Literary Voyage in Education"- শিক্ষানুসন্ধানীৰ সোণসেৰীয়া যাত্ৰা". My heartfelt congratulation to all the students involved directly or indirectly in the successful publication of the E-magazine. It is truly inspiring to witness how you continue to explore, express and excel beyond the boundaries of the classroom.

This achievement reflects your creativity, dedication and collaborative efforts and spirit. The E-magazine is not just a collection of articles, but a vibrant platform that showcases your talents, ideas and perspectives.

I would like to appreciate the efforts of the editorial team, every contributor for their hard work and commitment in bringing out this wonderful edition. I would also like to express my sincere gratitude to the faculty members who guided and supported this endeavor. I encourage you to continue striving for excellence and to keep exploring new avenues of learning and creativity. Once again, congratulation on this wonderful accomplishment and I wish you all continued success in your future endeavors.

Long live Education Department
Long live Arya Vidyapeeth College (A)

Dr. Rupmala Barman
HoD, Dept. of Education
Arya Vidyapeeth College(A)

MESSAGE FROM THE ADVISOR

I am truly delighted to share my best wishes on the occasion of the inauguration of the second edition of this E-Journal, "Wings of Imagination: A Literary Voyage in Educational: শিক্ষানুসন্ধানীৰ সোণসেৰীয়া যাত্ৰা. It is a proud moment to see such a meaningful initiative come to life, reflecting the enthusiasm and intellectual spirit of our students.

An E-Journal like this is more than just a digital publication, it is a space where ideas take shape, voices find expression, and creativity is given the freedom to grow. It offers a wonderful opportunity for students to think beyond textbooks and engage in deeper learning and reflection.

I would like to extend my sincere appreciation to everyone who has contributed to this effort. Your commitment, cooperation, and hard work have made this achievement possible. It is encouraging to witness such collective dedication.

As an Advisor, I feel honored to be associated with this initiative. I hope this E-Journal continues to inspire many more contributions and becomes a strong platform for academic and creative excellence.

Wishing you all the very best for this venture and for many successful editions ahead.

Dr. Anuradha Baroowa
Advisor, E-Journal
Associate Professor
Department of Education

MESSAGE FROM THE TEACHER-IN-CHARGE

It is a great moment of pride that the family members of the Department of Education are going to the release of the 2nd issue of the Education Department's e-magazine, "Wings of Imagination: A Literary Voyage in Education | শিক্ষানুসন্ধানীৰ সোণসেৰীয়া যাত্ৰা". This magazine stands as a testament to the academic excellence, intellectual curiosity, and creative efforts of our department.

The field of education plays a vital role in shaping individuals and society. Education is not confined to textbooks and classrooms alone; it also finds expression through imagination, literature, art, and creative thought. This e-magazine provides a vibrant platform for students to showcase their literary works, creative writings, ideas, and reflections. The poems, essays, stories, articles, and other contributions featured in this issue beautifully reflect the originality, imagination, and expressive abilities of our students. The enthusiasm and dedication shown by the students in contributing their works have made this publication truly special. Their creativity adds life and colour to the magazine and highlights the diverse talents nurtured within our department.

I extend my sincere appreciation to all the contributors for their valuable articles and writings. I also express my heartfelt gratitude to the HOD madam, respected faculty members, reviewers, my beloved students and the editorial committee for their constant support, guidance, and cooperation in bringing out this publication successfully.

I hope this e-magazine will inspire every reader, encourage literary expression, and continue to promote a culture of creativity, learning, and excellence in our department.

With warm regards,
Dr Dipjyoti Das
Assistant Professor
Department Of Education

EDITORIAL

“Imagination will often carry us to worlds that never were. But without it we go nowhere. It is the bridge between the known and the unknown, the force that allows us to dream beyond limits and understand beyond boundaries.”

— Carl Sagan

With a lot of excitement and a deep sense of pride, I am delighted to present the second volume of our e-magazine, *Wings of Imagination: A Literary Voyage in Education*.

This edition feels especially meaningful because it is not just about continuing something we started, it is about growing it together. Every article, poem, and idea in these pages carries a piece of someone’s thoughts, creativity, and perspective. Together, they tell a story of who we are and how we see the world around us. This E-magazine was started under the Guidance of Former Head of the Department Dr. Anuradha Baroowa and Professor incharge Dr. Dipjyoti Das, whose vision was fundamental in driving this initiative forward.

The theme, *A Literary Voyage in Education*, reflects what this magazine truly stands for. For me, it represents a journey where learning goes beyond books and classrooms. It becomes something we experience, question, and express. Like any voyage, it is not only about reaching a destination, but also about everything we discover along the way.

The title “Wings of Imagination” generally symbolizes the boundless freedom, creative power, and transformative potential of the human mind. It represents the ability to transcend ordinary reality, limitations, and mundane life, allowing one’s thoughts and dreams to soar, create, and explore new possibilities.

Working on this volume has been a truly rewarding experience. It has taught me a lot about collaboration, patience, and the value of bringing different ideas together. I am sincerely grateful to our faculty Members for their constant support and encouragement, and to every contributor who has put their heart into making this magazine what it is.

As you go through these pages, I hope you find something that resonates with you. Something that inspires you, makes you pause, or simply brings a smile to your face.

Happy reading!

Nandini Chandak
6th Semester
Editor-In-Chief

JOINT EDITOR

HELLO READERS!

With immense pride and heartfelt joy, we present to you the second volume of our departmental e-magazine, *Wings of Imagination: A Literary Voyage in Education*—a celebration of creativity, knowledge, and the boundless journeys of the mind.

This edition is a continuation of our shared pursuit of expression and exploration. More than just a collection of writings, this magazine reflects our collective voices, ideas, and perspectives. Each piece in this volume contributes to a larger narrative—one that captures the spirit of curiosity and the beauty of learning through imagination.

The theme, “A Literary Voyage in Education,” symbolizes a journey where words become vessels and ideas become destinations. Just as a voyage takes us across uncharted waters, education empowers us to navigate beyond boundaries, discover new horizons, and grow through every experience. Through literature and creativity, we explore not only the world around us but also the depths of our own thoughts and aspirations.

This magazine stands as a testament to the belief that education is not confined to classrooms—it thrives in creativity, dialogue, and the freedom to imagine. It is a platform where ideas take flight, where stories inspire, and where every contribution adds to our evolving journey of knowledge.

Being a part of this endeavor has been truly enriching. It has been a journey of collaboration, learning, and growth. I extend my sincere gratitude to our respected faculty—Dr Ranju Medhi, Dr Anuradha Baroowa, Dr Rupmala Barman, Dr Dulumoni Sarma and Dr Dipjyoti Das for their unwavering support and guidance, and to every contributor whose dedication and passion have made this volume possible.

As you embark on this literary voyage, I hope you find inspiration, insight, and a renewed sense of wonder. May the *Wings of Imagination* continue to carry us toward greater heights in the years to come.

Happy reading!

ABHIRUPAM CHETIA
4TH SEMESTER
JOINT EDITOR

TABLE OF CONTENTS

ENGLISH SECTION

POEM

- NATURE - SUSMITA DAS
- COMING OF AUTUMN - BIMLA DAS
- THE HILL SIDE I CALL MY HOME - TRACY
- OCEAN AND THE SKY - BIMLA DAS
- A BEAUTIFUL DAY - JULI SAIKIA
- THE LIGHT - ELTON SINGSON
- ECHOES OF DIVINE - JAHNAVI CHOUDHARY
- BLUSH OF MY HEART - DEBASHRI KHASYAP
- I'M SACRED - MAYURIMA REHMAN
- HER WHISPER MY STRENGTH - SABINA KHATOON
- MEDUSA - PRIYA DUTTA
- THE DIVINE OR WOUNDED HALF
- A FRAGILE PEACE - BIMLA DAS

ARTICLES

- THE ARRIVAL OF DURGA - NATASHA CHIRANIA
- THE MANIKANCHAN BON-ABHIRUPAM CHETIA
- THE HRANGKOL TRIBE -JOSUA RAMVARSUAK HARANGKHOL
- BUSU DIMA EDDIE GORLOSA
- BIO ETHANOL OF ASSAM- ZAYED ZAHIR
- LIVING FOR LIKES ; THE HIDDEN TOLL OF ONLINE APPROVAL -BEDASMITA DAS
- THE BLACK GOLD - ZAYED ZAHIR
- CHAT GPT BOON OR BANE -ZAYED ZAHIR

STORY

- THE SOUL I CARRY LAISHRAM AIKO DEVI
- THE UNSEEN AROUND ME -PARINITA DEKA
- MY JOURNEY IN ATHLETIC FROM TRACK TO LETTING IT GO - NANDINI CHANDAK
- ARE WE TRULY INDEPENDENT THINKERS OR JUST GRADE SEEKERS? - SANDIPA BASUMATARY
- LIFE GOES ON - HARSHAYAJIT SINHA

TABLE OF CONTENTS

ASSAMESE SECTION

কবিতা-

- শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰয়াত শিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি - ৰিংকি মনি ভৰালী
- ভাল লগা আৰু তুমি - ৰাহুল কলিতা
- মোৰ অতীতৰ ভাল লগা - মৰমী ডেকা
- ভ্ৰম - দৰ্শিতা ভট্ট
- বসন্তৰ ছন্দ বিচাৰি - হিয়াশ্ৰী কাকতি
- মনৰ গোপন পথ - সিমৰন ৰশ্মিত
- মাটিৰ চুক্তি - ৰূপাঙ্কৰ চৌধুৰী
- মোৰ ভাল লগা বোৰ - অলংকাৰ শৰ্মা
- মই এডাল নিখৰুৱা গছ - সাগৰিকা দাস
- মই - মৰমী ডেকা
- মোৰ শৈশৱ - ৰিংকি মনি ভৰালী
- অভিমানী মন - দৰ্শিতা ভট্ট
- তুমি মোৰ কাৰেঙৰ সোণোৱালী বাট - য়াশংক হাজাৰিকা

প্ৰবন্ধ-

- সময় আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱনত মূল্যবোধ - হৰিপ্ৰিয়া ৰয়
- শিক্ষা আৰু নৱমানৱতাবাদ: সুস্বপ্ন আৰু বিকাশৰ পথ - জাহ্নৱী চৌধুৰী
- মহা প্ৰভু বাসুদেৱৰ জন্ম কথা - দৰ্শিতা ভট্ট

গল্প-

- আশা - ৰিংকি মনি ভৰালী

HINDI SECTION

- छठ पूजा : सूर्यउपासना और छठी मइया का पावन पर्व -रानी कुमारी
- उडान -नन्दिनी चंदक

ALUMNI SECTION

- IT'S ONLY YOU - JEWEL AHMED
- FROM STUDENT TO ALUMINI : A JOURNEY TO REMBER - RUBBY RAI
- MY TIME AT ARYA COLLEGE : REFLECTIONS AND MEMORIES -ANJANA DAS
- প্ৰাক্তনৰ প্ৰাক-ক্ষণত তুমি আৰু মই- ৰাজীৱ বসুমতাৰী
কেশৱ বৰা
দূৰ্গা মালাকাৰ
- हिंदी का भारतीय समाज में विकासशील भूमिका - परिमिता दत्त बरुवा

PHOTO GALLERY

ACHIEVEMENTS

ART GALLERY

PHOTOGRAPHY

ENGLISH SECTION

NATURE

Beauty of the nature, is always like a dream.
Seems like listening to music
By hearing those flowing streams
Allow nature's peace to flow into you.
Your ending will be a beginning,
You will find something new.

Nature is a gift for the soul,
It keeps open its door for all.
Colours are the smiles of nature,
You can feel the glow.
Nature is everywhere,
Nature is everywhere you go

-SUSMITA DAS
4TH SEMESTER

COMING OF AUTUMN

All the flowers and leaves have shed their charm,
petals drift softly, scattering
here and there. A cold wind brushes with a touch
of warmth, colored leaves swirl
like dancing to a song played by the elder sister.
While the dark clouds whisper
autumn's secrets, heard only by the heart.

The bird's chirping in the late morning with the
crackling of dried leaves and the
scent of coral jasmine in the breeze of air.
Tells me that it is the end of Summer joy and the
beginning of the chill, dry
Autumn.
As the air grows, soft and still, welcoming the
Autumn

-BIMLA DAS
4TH SEMESTER

THE HILL SIDE I CALL MY HOME

Haflong is a town where hazy hills meet the sky
And rivers glint as soft clouds pass by.
A small town is, but gracious and fair,
With smiling faces everywhere.
The inhabitants coexist, hand in hand,
Dimasa, Hmar, Zeme, and Kuki stand.
Karbi, Sakachep, Hrangkhoh too,
Muslim, Assamese, Bengalis -so colorful in view
Haflong Lake glows at the setting sun,
A serene haven, a dream for all to come.

Tourists stroll, hearts filled with joy
Jatinga Birds Centre, a mystical view.
Markets that throng, hues bright,
Local cuisine and handicrafts bring untainted
delight.

Schools and colleges lead the young,
Imparting wisdom, hope, and truth
Festivals, smiles, and choruses in the air,
Unity, love, and joy galore:
A secret jewel of the Northeast's terrain,
Haflong forever has my heart in its hand

-Tracy Khawbung
4th Semester

OCEAN AND THE SKY

The cold bed, with warm love -
I sit beside you still
On and on, the same con,
For I don't dare to confess to the crimes I've
committed.

But here you are
Blood stains in your hands.

We are the like ocean and the sky,
A Beautiful misery of the universe
O, but the misery is yet to come
And so don't you know the cost of love?

For you speak the language of the Kingfisher,
And I whisper the words of the a mighty fish-
Still we wait
Like it's the start of everything

-Bimla Das
4th Semester

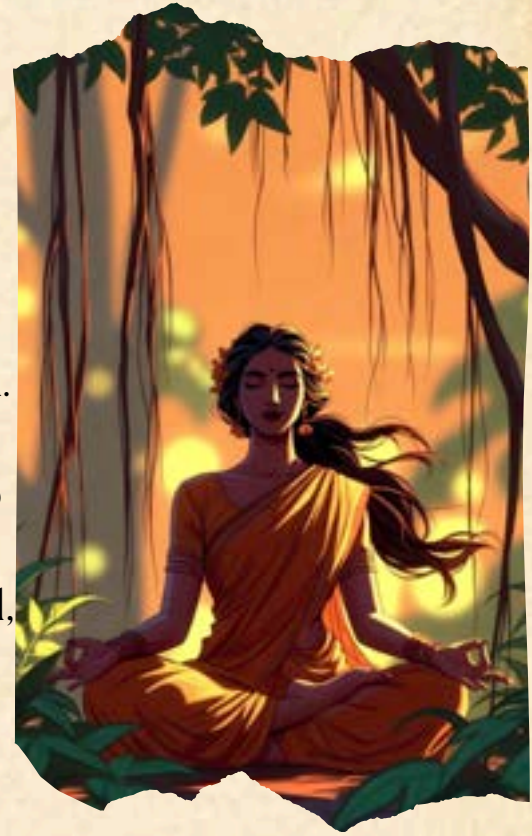
A BEAUTIFUL DAY

The sun is shining,
Bright and warm,
It lights up the sky
With every star.
The birds are singing,
Oh what a sound !!
It's a beautiful day,
all around.
The flowers are blooming.
colours so fine,
The breeze is gentle,
so soft and kind,
Let's enjoy this day,
come what mayIt's a beautiful day

-Juli Saikia
4th Semester

ECOHES OF DIVINE

My mind feels soaked in the sweetness of His name,
In the soft red dawn and the quiet dark of night.
He is where I find comfort, the one I turn to,
The moon in my sky, the light within my light.
I am just a flower, and He gives me color,
Like incense that only becomes fragrance through Him.
Without His light, I feel small and lost,
But with Him, even the darkest moments don't seem so dim.
Through every beginning and every end, I follow His call,
In every time, He comes to guide me again.
My eyes long to see Him, my heart longs for His grace,
And somehow, I find Him in both joy and pain.

--Jahnvi Choudhury
2nd Semester

THE LIGHT

The Light that gives us life,
The Hope that our way.
The Cuddle that now offers help,
The Cuddle for what's passed away.
We Face the fight,
Casting off all our fears with light.
We choose to be great,
Chosen to be the creative one.
May the light forever keep
Shaping the mind.
Shaping the body,
Throughout all of life's long journeys'.

-Elton Singson
4th Semester

BLUSH OF MY HEART

When you walk by, my heartbeat slows,
calm within, yet my blush still shows
Your smile's a spark,
both soft and bright, It turns my chaos into light.
In crowded halls, your voice I hear,
And somehow, peace just lingers near.
I act composed, but truth would tell,
You've cast on me a gentle spell.
My secret stays - I wish you knew, how much
my heart admires you.

--Debarishi b. kashyap
2nd Semester

I'M SCARED

I am scared.
Scared of losing you.
You are the sweetest dream I have ever seen,
Where I use to hold you a little tighter
Because I know, when I'll wake up you all be gone
am scared
Scared of losing you.
You are the brightest sky of my everyday life
Which I use to gaze upon in awe
Before I get overshadowed by the clouds.
am scared
Scared of losing you.
You are the beautiful moment of my life
That I enjoy by expressing my love, joy,
contentment and gratitude
Before retuning back to the life where I seek for
those moments.

-Mayurima Rahman
4th Semester

HER WHISPER MY STRENGTH

The rain trapped the window
echoing my silence
Dreams slipped through my
hands scattering like dust
As a child, I dreamed of a
shining tomorrow
A Life of beauty, free from sorrow
Now it is my turn the stage is mine
Yet nothing resembles that vision divine".
Shadows crowd the corners.
joy forgets to come
Here I stand, and there stands
the child in me,
Her eyes still bright with
what was meant to be.
She whispers softly, with a
wounded gleam.
This life you hold is not the
life I dreamed
She shouted through the
years. fierce and undone
You still have time - go do
what must be done.
The dream is not dead it
waits in your hand,
raise now and shape it, while
you still can.
Do it-the world only need
one faith to start
Remember :I have never
Stopped believing in your art.

-Sabina Khatoon
6th Semester

MEDUSA

Sometimes I think of you, Medusa,
Inside your temple, mournful, surrounded
by a hundred stone statues.
The man who came to kill you and never left,
Where named lost heroes, warriors.
Demigods.
Whilst you were called monsters, gorgon
terror.
Because the stories were always written by men.
But this was never a story about a monster.
It was always about a woman born for a sea God's sin,
A pawn in an ancient game the fates would
never let her win.
You did not desecrate that which is sacred,
it was him -But your story was always written by man.
You begged him not to visit you, you pleaded with every God
But the gods turned away when you needed them.
You did not want to be remembered this way.
And then one day, whilst you slept, a son of Zeus came,
And killed you before you could even look his way.
And he too was named Hero because the story
was always written by man
Someone once said, words cut deeper than a knife.
That history is told by the victors. That he who tells the story
is the one
who controls the world. Women did not get to write your
stories, Medusa
Because if we did, a different tale would be told.
And in our tale, you would not be a monster
but priestess, Goddess. A maiden who once had a heart of
gold.

-Priya Dutta
4th Semester

THE DIVINE OR WOUNDED HALF?

They call woman 'Ardhangini'
The sacred half of a man's soul
Yet why it is she who suffers,
And he walk away whole
the men born to violate?
The part of them they claim divine
or it is always man.
The violation and the saviour
But wait, can the he called a man,
who takes away girls right?
Men are nor beast neither monsters
They are meant to stand for kind
Aristotle said women are -
'defective or infertile men'
But what is truly defective here,
The womb that gives or the lust which takes
I rapist is not a man.
Not worthy of the name
He is something far beneath
where the worst words will be less.

A FRAGILE PEACE

Closed doors,yet open hearts-
No knocks to be heard.
All along, whispers of prayers
But no answers from God.
Eyes shut Hollow, Sunken-
Silent loud noise is all I hear.
Head low with regrets in heart,
A place filed with guilt
The body, washed in tears,
Wrapped in white-
A fragile piece of cloth
Carried by trembling hands to the cremation,
Broken hearts with heavy farewell.
The sacred ground , the graveyard
Felt strangely like home,
But no amount of love
No floor of regrets
Could bring the death back.

THE ARRIVAL OF DURGA

Yatra nāryastu pūjyante ramante tatra devatāḥ”, a phrase that resonates in the backdrop of our society. This simple phrase holds much reverence as it highlights the divinity which thrives where women are honoured. However, words are nothing but meaningless unless put to action. When the land of the goddess simply accepts all the wrong doings done against its own kin, it brings the position of women in that very land under scrutiny.

At the start of one's life when they are unfamiliar with the concept of existence, the options presented by life seem simple. From a simple choice that ranges between a doll house and a toy car yet years apart, they seem to govern your life. Throughout history, multiple women have been haunted by these said 'choices'. In disguise of 'choices', these are nothing more than shackles set up by society to tie down women. However, these very hindrances have hardly ever dwindled the will of the womankind. Throughout history, the voice of women has been oppressed but it has hardly ever been silent. The struggles made by women have hardly ever been acknowledged. It's a frustratingly slow journey of fighting for your own rights and being cruelly trumped over. However, just as the goddess always comes out on top with her feet upon the chest of evil, so does her progeny. The modern times mark an unabashed display of one's own individuality, whether it's in science, military, entertainment, or any other field, the women of today have left their mark. As the names of great scientists such as Marie Curie, Rosalind Franklin and many more resonate in history, the impact of their contribution is felt in a far wider horizon. From the space exploration of Kalpana Chawla and Sunita Williams to the generous gestures performed by Sudha Murty, Rohini Nilekani and many others which make life on earth a little easier for various people as well as the bravery of the military personnel such as Colonel Sophia Qureshi and Wing Commander Vyomika Singh and many others in the Operation Sindoor.

However, despite all these accomplishments maybe the true arrival of Durga will commence when every little girl can truly feel safe in a manner that matters most to her.

NATASHA CHIRANIA
6th Semester

THE MANIKANCHAN BOND (Sankardev-Madhavdev): Spiritual and Cultural Influence on the People of Assam”

Manikanchan, the perfect and purest harmony between two invaluable entities. The history of Assam shines brightly with the names of two great saints- Srimanta Sankardev and Madhavdev, who gave birth to a golden era in Assamese culture and spirituality. Their relationship often described as the “Manikanchan Bond”, symbolizes the union of divine wisdom and deep devotion- like gold (Kanchan) and a precious gem (Mani) joined together to spread light across society. During the time when Srimanta Sankardev was residing at Dhuwahat Belaguri, where he has established a sattrā, he met Madhavdev and their union took place. This spiritual union of Sankardev and Madhavdev was referred as the “Manikanchan Bond”.

In Assamese culture, this meeting marks a divine and unforgettable chapter in Assam’s spiritual history. This sacred connection opened a new path of devotion (Bhakti) in Assam. Srimanta Sankardev started the Ek Saran Naam Dharma, teaching people to have faith in one God and to live with love and equality. When Madhavdev (who was then a follower of another belief) met Sankardev, he was deeply moved by Sankardev’s wisdom and soon became his most loyal disciple. Together, they started Neo-Vaishnavite Movement, which changed the social and cultural scenario of Assam. Through Naamghars and sattras, they created spaces where everyone irrespective of caste, class could come together in worship and community life. Their cultural contributions- the Borgeets, Ankiya Naats, Bhaona, Kirtan Gosha written by Sankardev and Naam Gosha written by Madhavdev are treasures of Assamese literature and performing arts. These contributions shaped the culture and identity of Assam.

Even after centuries, the teachings of the Manikanchan Bond continues to inspire us to live with humility, love and devotion. The Manikanchan Bond has set a living example of how two great souls can shape an entire culture through faith and love.

- ABHIRUPAM CHETIA
4th Semester

THE HRANGKHOL TRIBE

The Hrangkhhol tribe is one of the lesser-known yet culturally rich tribes of Northeast India, mainly inhabiting the states of Mizoram, Assam, Tripura, and parts of Manipur. They belong to the greater Kuki-Chin-Mizo group of tribes and share close linguistic and cultural ties with the Hmar and Mizo communities. Despite modernization and migration, the Hrangkhhol people have managed to preserve their unique traditions, language, and way of life that reflect their deep connection with nature and community values. The Hrangkhhol tribe traces its origin to the Chin-Kuki-Mizo ethnic family, believed to have migrated from the Chin Hills of present-day Myanmar centuries ago. Oral traditions, folk songs, and legends tell stories of their ancestors who crossed mountains and rivers in search of fertile lands and safety. Over time, they settled in the hilly regions of Northeast India, where they established self-sufficient village communities based on cooperation and respect for nature. The Hrangkhhol language belongs to the Tibeto-Burman family and is closely related to Mizo and Hmar dialects. Although many Hrangkhhol people today speak Mizo, Bengali, or Assamese due to education and interaction with other groups, their mother tongue remains a symbol of identity and pride. Traditionally, the Hrangkhols live in compact villages on hilltops, with houses made of bamboo and wood. Agriculture is the main occupation, and jhum cultivation (shifting cultivation) has been practiced for generations. They grow rice, maize, yam, and vegetables, depending on the season. Their lifestyle emphasizes simplicity, community cooperation, and harmony with the environment. The Hrangkhhol tribe is known for its rich cultural expressions—folk songs, dances, and oral storytelling. Music plays an important role in their social and religious life. Traditional dances are often performed during festivals and celebrations, accompanied by the rhythmic beat of drums and gongs. Rualsafak festivals mark the end of the harvest season, expressing gratitude to the Creator for a bountiful yield. They are also occasions for social bonding, feasting, and rejoicing. The Hrangkhhol society is traditionally organized under village chiefs who are respected as leaders and guardians of customary laws. The community values mutual help, respect for elders, and collective responsibility. In earlier times, the tribe practiced animism, worshiping natural elements and ancestral spirits. However, with the arrival of Christian missionaries in the 19th and 20th centuries, Christianity became widespread, blending modern beliefs with traditional values. In recent years, modernization, migration, and loss of traditional lands have posed challenges to the Hrangkhhol way of life. Young people are increasingly moving to towns and cities for education and employment. Yet, efforts are being made by community leaders and cultural organizations to preserve their heritage through documentation, cultural programs, and the teaching of the Hrangkhhol language in schools. The Hrangkhhol tribe stands as a living example of resilience and cultural pride. Their harmonious relationship with nature, strong sense of community, and respect for tradition make them an integral part of India's diverse cultural fabric. As the world moves toward modernization, preserving the identity and traditions of the Hrangkhhol people remains vital—not just for them, but for the richness of our shared human heritage.

- JOSUA RAMVARSUAK HARANGKHOL
4th Semester

BUSU DIMA

Busu Dima is the most significant traditional festival of the Dimasa community, celebrated with great enthusiasm, unity, and cultural pride. It is a harvest festival that marks the end of the paddy harvesting season. The Dimasas celebrate Busu Dima to express their gratitude to Sibrai, the Supreme God, for blessing them with a good harvest and to pray for prosperity in the coming year.

The festival is also a time for joy, dance, and music. People wear their colorful traditional attire and gather in the village courtyard to sing folk songs and perform the Baidima dance, accompanied by traditional instruments like the Khram (drum) and Muri (flute). It strengthens the sense of community bonding and togetherness among the Dimasa people.

There are different types of Busu celebrated in various regions — Surem Baino, Hangsho Busu, and Jidap Busu — each with its own unique customs and local significance. The festival usually lasts for several days, filled with traditional feasts, dances, and rituals.

Overall, Busu Dima is not just a festival but a symbol of Dimasa identity and cultural heritage, reflecting their deep connection with nature, agriculture, and social harmony.

BIO -ETHANOL PLANT OF ASSAM

On September 14, 2025, Prime Minister Narendra Modi inaugurated the world's first 2nd generation bio-ethanol plant in Numaligarh, Golaghat district, Assam. This plant will utilize bamboo feedstock to produce ethanol. This plant will process five lakh tonnes of bamboo annually to produce 50,000 tonnes of ethanol. It will also generate high-value industrial byproducts, including furfural, acetic acid, biochar, activated carbon as well as 25 MW of green electricity, making it a self-sufficient energy facility. This plant will reduce oil imports by ₹230 crore every year, contribute to India's ethanol blending goals, create over 5000 jobs, empower more than 50,000 households, and establish bamboo plantations covering 1,25,000 hectares of land as a carbon sink. This plant will also benefit the local farmers' community of Assam. It will procure bamboo from farmers for ethanol production. The Assam Forest Department and Assam Bio Ethanol Pvt. Ltd. will jointly establish three nurseries to provide tissue-cultured bamboo saplings to the farmers to boost bamboo cultivation.

These tissue-cultured bamboo saplings will require less water to grow, rapidly making it climate resilient. The local economy of Assam will also get benefits from this bio-ethanol plant. By this development, Assam will contribute more to the nation's energy security. This plant will also help India to reduce oil imports. This bio-ethanol plant of Assam will also contribute to the sustainable development of the state, making green energy reliable, efficient, and accessible to the local communities of Assam.

LIVING FOR LIKES ; THE HIDDEN TOLL OF ONLINE APPROVAL

In the world run by scrolling thumbs and glowing screens , living for likes has quietly evolved into one of the defining psychological phenomena of our time . Every heart-shaped icon , comment , and follow acts as a tiny hit of dopamine , an evolutionary reward system now hijacked by digital design . We share not simply to connect , but to be seen , validated and celebrated , as if each notification proves our existence matters in an infinite sea of content . Yet beneath the filters and hashtags lies an unseen cost : the erosion of self-worth tied to algorithms that thrive on comparison and approval . The modern user often finds themselves posting less for joy or authenticity and more to satisfy an invisible audience whose approval feels essential for belonging . This constant chase for digital validation often breeds anxiety , insecurity , and a persistent fear of invisibility . When our sense of value becomes tethered to the number of likes we receive , even silence online can feel rejection . The irony is profound social platforms that were meant to connect us have instead fragmented our confidence , teaching people to quantify their worth in numbers and feedback loops . Each curated post becomes a performance , each caption a subtle plea for recognition , as authenticity blurs beneath the pressure to appear desirable and admired . Psychologists warn that this state of constant online comparison and validation-seeking is reshaping human interaction , especially among younger generations who have never known a world without virtual applause . The line between the real self and the online self grows fainter , replaced by a digital reflection engineered for engagement rather than truth . Some users are beginning to rebel - hiding like counts , setting limits , or logging off entirely in pursuit of peace - but the struggle to detach from the instant gratification of approval is deeply ingrained . True freedom , it seems , comes not from deleting apps but from redefining worth - shifting focus from digital acceptance to genuine experience . Living for likes may have redefined communication , but reclaiming self-worth beyond the screen might just be the most radical act of the digital age .

THE BLACK GOLD

Crude oil is referred to as the black gold because of its high commercial value across the world. This crude oil is extracted from the earth for making various kinds of petroleum products such as petrol, diesel, kerosene oil, plastics etc. Its extraction causes irreparable damages to the earth's surface, making the surrounding environment uninhabitable for aquatic animals and terrestrial life forms also. Yet these global issues are ignored for private interests by the countries of the world. The sale of petroleum products gives high returns to the corporate companies. The one who owns these petroleum reserves can be termed as resource rich countries of the world. Many wars have been fought over the years among countries to claim the ownership of these crude oil reserves. The countries who are rich in oil reserves can make their economies strong and secure. The demand for this energy resource is expected to grow more in future. Even if certain renewable energy sources emerge, it will be not possible to completely replace the fossil fuel resources because these fossil fuels give various other commercial and domestic products. Crude oil is seen as a black gold because it acts as a life line for all countries of the world. Many countries are adopting exploration and production policies in order to meet the growing energy demand, maintain energy security for long term sustainability. But there should be some global environment agreements to prevent the over exploitation of nature because its production activities cause huge destruction to various ecosystems of the earth. These crude oil gives a wide range of petroleum byproducts like lubricants, gasoline, petrochemicals, bitumen, synthetic rubber, etc. Because of its high value, dark coloured, essential resources which fuels the economy, crude oil is called black gold of the world.

ZAYED ZAHIR
2nd Semester

CHATGPT : BOON OR BANE

ChatGPT, the most commonly used AI tool nowadays. Every student, adult, and children use this AI tool for homework, assignments, making notes, writing, editing photographs, creating audio-visual images, and many more. It helps everyone in this world for various purposes, making our lives better for easily available materials.

Students of any age can learn this AI tool and use it for various tasks such as writing essays, stories, writing communicative dialogues, making home assignments efficiently, learning and acquiring knowledge of various subjects. This AI tool or other such virtual tools like this will help every youth a lot.

But in the course of all these activities, if AI tools are used extensively by the students, it will ultimately erode human creativity and may affect our critical thinking and problem-solving capacity. Students at the end of their academic journey will only remain an unskilled workman.

These AI tools will make the students just a parrot learner, removing their intellectual ability to think analytically. The AI also provides false information on many topics. These overuse of AI must be prevented to some extent, or else it will make us the slaves of AI tools.

It is true that it makes our life easier to some extent, but we should use it with precautionary measures before it becomes too late for us to realize ourselves.

THE SOUL I CARRY

Born in Karbi Anglong, Assam, and proudly belonging to the Meitei community of Manipur, I find my strength in my blended identity. Assam is where I learnt how to speak, how to understand people. It just felt like home. But at the same time, there was always another home inside our house. My parents made sure of that. I grew up hearing stories about our ancestors, our traditions, and our land. Manipuri songs would play in the background while my mother cooked. The smell of eromba and ngari filled our kitchen. The Meitei culture is something I carry quietly but proudly. The way women wear phanek and innaphi with such grace. The way our elders speak about nature with respect. The way traditions are not just followed but felt. It makes me feel grounded. Yaoshang is one of those times when I feel that connection the most. Yaoshang is not just about colours or celebration. It's about people coming together. I love the thought of children going house to house asking for "nakatheng". And Thabal Chongba, the circle dance under the moonlight, feels so pure and beautiful. I imagine the music, the dance and the positive energy among people. I think that's when I understood something important. Home is not only a place. It's a feeling. Assam gave me my childhood. It gave me my confidence, while Manipur gave me my roots and traditions and a deeper sense of who I am. I am fortunate I get to carry two cultures in one heart. The soul I carry is not divided between Assam and Manipur. It holds them both and completes me.

LAISHRAM AIKO DEVI
4th semester

THE UNSEEN AROUND ME

(my real-life paranormal experience)

When I was in Class 10, during the time of my midterm examinations, my routine became unusual. Every night I studied very late, sometimes until 3 a.m.. There were also nights when I would fall asleep earlier, but strangely, my eyes would still open at exactly 3 a.m. At first, I thought it was just because of my study schedule. But soon, something strange started happening. From my bedroom, there was a window facing outside. One night when I woke up at 3 a.m., I looked toward the window—and that was when I saw it. There was a figure standing outside. The figure was completely covered in white clothes. It didn't move. It didn't make any sound. It simply stood there and looked straight at me. I tried to convince myself that maybe I was imagining it. I blinked many times. I even closed my eyes for a moment and opened them again. But the figure was still there. This didn't happen only once. The same thing continued for two to four nights. Each time I woke up around 3 a.m., and each time the same silent figure in white appeared outside my window, just watching me. After a few days, I decided to change my routine. Instead of sleeping and waking up at 3 a.m., I thought I would stay awake and study until 3 am .I studied quietly in the living room that night. It was summer, so the air felt warm. After finishing my studies, it was around 3:05 or 3:10 a.m. To get some fresh air, I opened the front door and stepped outside. My eyes naturally went toward my neighbor's house, where there was a jujubi berry tree. The tree stood quietly in the darkness, its branches barely moving in the still night. At first, everything seemed normal. But after staring for a moment, I noticed something unusual near the tree.It looked like a figure. The shape was strange, almost as if someone was sitting or crouching there. I focused my eyes on it more carefully.The figure had long hair. Its body looked completely black, like a shadow, but what stood out the most were its red eyes, glowing faintly in the darkness. I stared at it for a few minutes, trying to understand what I was seeing. Then suddenly, a cold chill ran through my body. And then I heard it.A sound It wasn't exactly a song, and it wasn't exactly music either. It was more like a soft tune, a strange melody that I could not clearly describe.At first, the sound seemed to come from the jujubi tree. But then something even stranger happened.The tune slowly shifted and seemed to move toward my neighbor's gate. The melody continued, growing slightly louder.Little by little, it felt as if the sound itself was getting closer to me.The quiet night around me made the tune even clearer. It felt almost as if whatever was making that sound was slowly approaching. My heart started beating faster.Then, as the music became clearer, I looked down toward my own gate.And that's when I saw it.There were two pairs of feet standing there.For a moment, I froze in fear .I quickly tried to close the door, but strangely, it would not close properly. I pushed harder, my hands shaking, feeling as if something was wrong.Finally, with all my strength, I managed to slam the door shut.The next day was the last day of my exams. Because of what had happened the previous night, I was completely terrified. I decided not to stay awake until 3 a.m. anymore. Instead, I went to sleep early, hoping nothing strange would happen again.But that night, something even more disturbing occurred.At exactly 3 a.m., I felt as if I was dreaming. But inside that dream, it felt like another dream began. It was as if I was trapped in three layers of dreams, and in each one, I was still lying in my bed.In the first stage of the dream, I saw the white figure that I used to see outside my window. But this time, it slowly turned completely black, like a shadow. Then suddenly, I woke up.Or at least, I thought I had woken up.In the second stage of the dream, I saw the same black figure entering my room. It moved silently through the darkness.Again, I suddenly woke up.But it still wasn't real waking.In the third stage of the dream, the experience became even more frightening. I felt as if I was lying on my bed exactly the way I had fallen asleep. But then I realized that the black figure was lying behind me.I could feel its presence.Suddenly, it felt like something was choking me, pressing against me so that I couldn't move or breathe properly.I tried to scream. I tried to move.But my body wouldn't respond.In that terrifying moment, the only thing I could do was pray.As soon as I prayed with all my strength, I finally woke up for real.I then quickly got up and went straight to my parents .After a few moments, everything slowly returned to normal.But that night stayed in my memory forever.Even today, when I remember the white figure, the shadow with red eyes, the strange melody, and the terrifying dreams, I still wonder whether it was just fear and exhaustion during my exams... or whether something from the unseen around me was truly trying to reach me.

My Journey in Athletics: From track to letting Go

I joined athletics when I was in class 8. At that time, I did not know how deeply it will shape me and how much it will teach me about life. My very first game was at VKV (Borgulai). I still remember the rush of excitement and nervousness of my first game. I give it my all, and I actually won the 800 m race, but I was disqualified because I was not wearing my shoes. That moment was very tough for me, as I broke down, and at that moment I was emotionally very unstable. I begged them to give me a chance, but they did not, but it was the first lesson that pushed me further. Slowly, step by step, I started testing my limits. One of my biggest challenges was the 42nd inter district meet, which was held at Nalbari, where I participated in two events, 800 m and 2000 m. In the 800 m, I qualified the first round and entered into the finals. I pushed myself harder but finished in the fourth position, a little bit closer to winning the race, but unfortunately I did not. In the 2000 metre race, I finally found my rhythm. With every stride, I carried my determination, and finally my hard work paid off. I won a bronze medal. That moment was very emotional and exciting. Holding my first medal was more than just an achievement; it was the proof that my hard work, struggle, and sweat had a meaning. Then came the 3rd CBSE cluster, which was held at SAI Guwahati. There, I bagged 1st position in 1500 m and 2nd position in 800 m. 4th CBSE cluster 2019, which was held at BEMETRA, Chhattisgarh, where I bagged 1st position in both 1500 m and 800 m. After that, I have to participate in many more events. Sometimes I won, and I also lost. That made me even more stronger, disciplined, and focused.

Athletics gave me countless memories joy, sorrow, and lessons. But as time passed, life began pulling me in other directions; studies, responsibilities, and certain circumstances made me step away from the track, and it was not easy for me. It felt like leaving behind a part of myself, losing my own identity that I had built with so much effort; leaving the track feels like leaving my own soul. It was not just a game for me or the track I miss it was the main purpose, the rhythm that gave my day meaning. Now there is a heaviness in my chest, like I am carrying the silence of everything that once was. I feel like I lost myself somewhere between the track cheers and the quiet between who I was on the field and who I am without it. And even though everything moves on and it seems I am happy, deep inside me it still aches, because that part of me was never just about athletics; it was my identity, my home, my escape from the problems of my life. I may have left athletics, but athletics will never leave me; it always reminds me that the strength of an athlete is not only in running fast, but in never giving up in the race of life.

NANDINI CHANDAK

-6th Semester

ARE WE TRULY INDEPENDENT THINKERS OR JUST GRADE SEEKERS?

Because real education begins when we start listening, feeling, and caring. Sometimes I really wonder are we learning to understand life, or just running behind grades? Every day we talk about lessons, marks and exams, but we forget that real education is not only in books it's also in hearts. We read so much about human behaviour and emotions, yet we often fail to notice when someone sitting next to us feels low. We say we want to be good students, but maybe we should first try to be good humans. Being an independent thinker is not just about having different opinions. It's about having a kind heart about understanding others and about feeling what they feel. It's about listening when someone needs to talk, caring when is quiet and respecting others emotions even when we don't fully understand them. True learning is not just remembering facts it's about learning empathy, patience and compassion. A teacher's lessons of kindness stay forever. Marks can show how much we know but not how much we feel. The world needs more people who can think with their minds and feel with their hearts. So maybe it's time we stop studying only to score, and start learning to understand ourselves and others too. Because real education begins when we start listening, feeling and caring.

SANDIPA BASUMATARY
6th Semester

LIFE GOES ON

There are moments in life when everything feels like it's falling apart — when someone you thought would stay becomes a stranger, and the familiar world around you starts to look foreign. You keep searching for meaning, for closure, for a reason that explains why things had to turn out the way they did. But all you find is silence. The same sun rises, the same streets remain crowded, and life continues its rhythm as if your heartbreak never existed.

At first, that realization feels unfair — almost brutal. You want the world to notice your loss, to slow down, to pause for just a moment and acknowledge the void inside you. But life doesn't wait. It never does. It flows with a strange indifference, dragging you along whether you're ready or not.

You try to send good wishes, silent prayers, little thoughts that maybe — just maybe — they'll reach the one who's gone. But they never do. Some distances can't be covered by prayers, and some people become so distant that even memory struggles to touch them. That's when you start to understand the painful beauty of existence — its ability to move forward, to rebuild itself over and over, despite the brokenness within us.

Days turn into weeks, and weeks into months. What once felt unbearable becomes quietly familiar. You wake up, you eat, you work, you laugh sometimes — not because everything is fine, but because that's what humans do. We adapt. Wake up breathing even when we're not sure why. We find small reasons to get up again — a song, a conversation, a new dream, or simply the realization that time has a way of softening even the sharpest pain.

Eventually, you stop asking “why.” You stop replaying the past like an unsolved puzzle. You begin to accept that not every story needs closure — some just fade, leaving behind lessons disguised as scars. And in that acceptance, you find a strange peace — not happiness, not joy, but peace. The quiet kind that doesn't depend on anyone staying or leaving.

That's when you finally understand the phrase: “Life goes on.” It isn't a cliché; it's a truth carved by experience. It doesn't mean you forget, or that what happened doesn't matter. It means you've learned to live with the echo instead of waiting for the voice. It means you've grown strong enough to carry your pain without letting it define you.

Life goes on — not because we choose it to, but because it must. And in that unstoppable motion lies both the tragedy and the beauty of being alive.

ASSAMESE SECTION

শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰয়াত শিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

এখন বিশাল আকাশৰ এটা উজ্জল নক্ষত্ৰ
হঠাৎ খহি পৰা দেখিলোঁ,
জনগনক স্তব্ধ হোৱা দেখিলোঁ
আকাশেও কন্দা দেখিলোঁ।
এক বিশাল যাত্ৰা দেখিলোঁ
কিন্তু বিদায় দিয়া কাকো নেদেখিলো।
যাৰ গানত অসমে নাচোনত ভাগৰি পৰে
আজি উচুপি উঠা দেখিলোঁ।

যি ব'হাগে ৰং আনে তেওঁৰ বাবে
ম্লান হোৱা দেখিলোঁ
এটা সত্ৰাক জিয়াই ৰখা মানুহজনীক
আজি মাত্ৰ চকুলো নিগৰা দেখিলোঁ।
তেওঁৰ অভাৱত বহা'গ শূণ্য হোৱা দেখিলোঁ
শূণ্য হ'ল প্ৰতিজন অসমীয়াৰ হৃদয়
প্ৰতিখন ঘৰৰ এজন পুত্ৰ নোহোৱা হোৱা দেখিলোঁ।

মঞ্চ উকা যদিও আজি কিন্তু প্ৰতিগৰাকী শিল্পীৰ কণ্ঠত
তেওঁৰেই গান মুখৰিত হোৱা দেখিলোঁ
গানৰ মাজত তেওঁক জিয়াই থকা দেখিলোঁ।

—ৰিংকি মনি ভৰালী
৬ষ্ঠ ষান্মাসিক

ভাল লগা আৰু তুমি

বহুতো নিৰাশাৰ মাজত
এটি আশা হৈ
অমাবস্যাৰ পিছত জোনাক হৈ
নাজানো আৰু কি কি উপমাৰে তোমাৰ
উপস্থিতি মনত যায় বৈ।
ভাল লগা কিছু মুহূৰ্ত
স্মৃতিগত সেইদিনবোৰ উস।
খুব কম সময়তেই, তুমি যেন মোৰ অতিকৈ
প্ৰিয় হৈ পৰিলা।

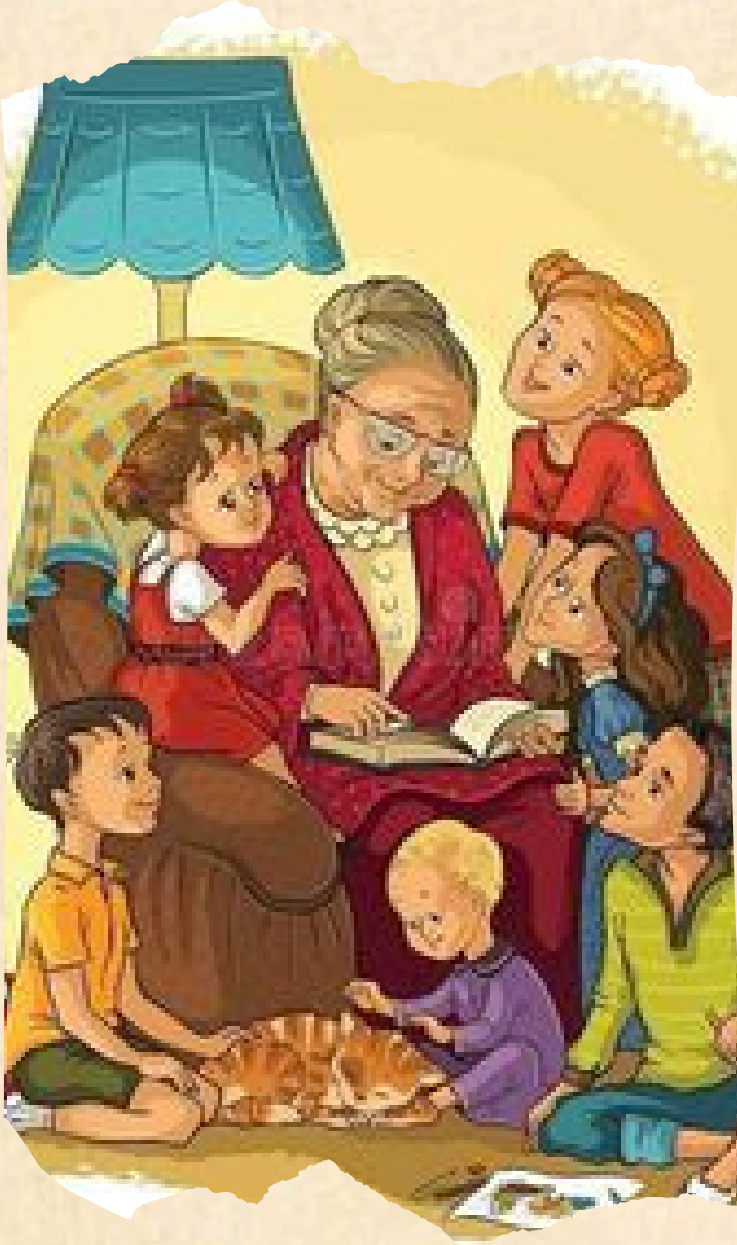
-ৰাহুল কলিতা
ষষ্ঠ শাৰ্মাসিক

মোৰ অতীতৰ ভাল লগা

মনত পৰে এতিয়াও
সেই ল'ৰালিবোৰ
প্ৰথম প্ৰচেষ্টাবোৰ
মা - দেউতাই হাতত
ধৰি ধৰি চোতালত
খোজ কঢ়োৱা দিনবোৰ
মাই ভাত খোৱাই
দিয়া দিনবোৰ
মনত পৰে দুষ্টকৰিলে
দিয়া গালি বোৰ
চোতালত আইতাৰ পৰা
সাধু শূনা দিনবোৰ ককাদেউতাই বজাৰৰ
পৰা আহিলে অনা
চকলেটটোৰ কথা
মনত পৰে মাক
কৰা আমনি বোৰ
স্কুলৰ ভাল লগা দিনবোৰ
স্কুলীয়া জীৱনৰ গৰম বন্ধত
মামা হঁতৰ ঘৰলৈ
যোৱা দিনবোৰ
এই মনত পৰা অতীতৰ
স্মৃতিবোৰে যেন মোৰ
অতীতৰ ভাল লগা |

-মৰমী ডেকা
ষষ্ঠ শাৰ্মাসিক

ভ্ৰম

যদিও জানো এইয়া মোৰ ভুল বুলি,
তথাপি আকৌ আঁকোৱালি ল'ব বিচাৰোঁ
মৰীচিকাময় বৰ্তমানক।
হয়তো ই এক বৃথা চেষ্টা!
তথাপি ভাল লগা হৈ পৰিছে
তোমাৰ সংগ, ধেমালিবোৰ...
মই আঘাত পাম বুলিয়েই যে
তুমি বহুতো কথা নোকোৱাকৈ থোৱা
সেইয়াও মোৰ অজ্ঞাত নহয়...!!
মাথো বুজিও নুবুজাৰ দৰে,
পাইয়ো হেৰুৱাৰ ভয়ত
দুয়ো দুয়োকে একো নকওঁ
এইয়াই নিৰ্মম বাস্তৱ...
কিন্তু ই ভালপোৱা নে আন কিবা!?

-দৰ্শিতা ভট্ট
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

বসন্তৰ ছন্দ বিচাৰি

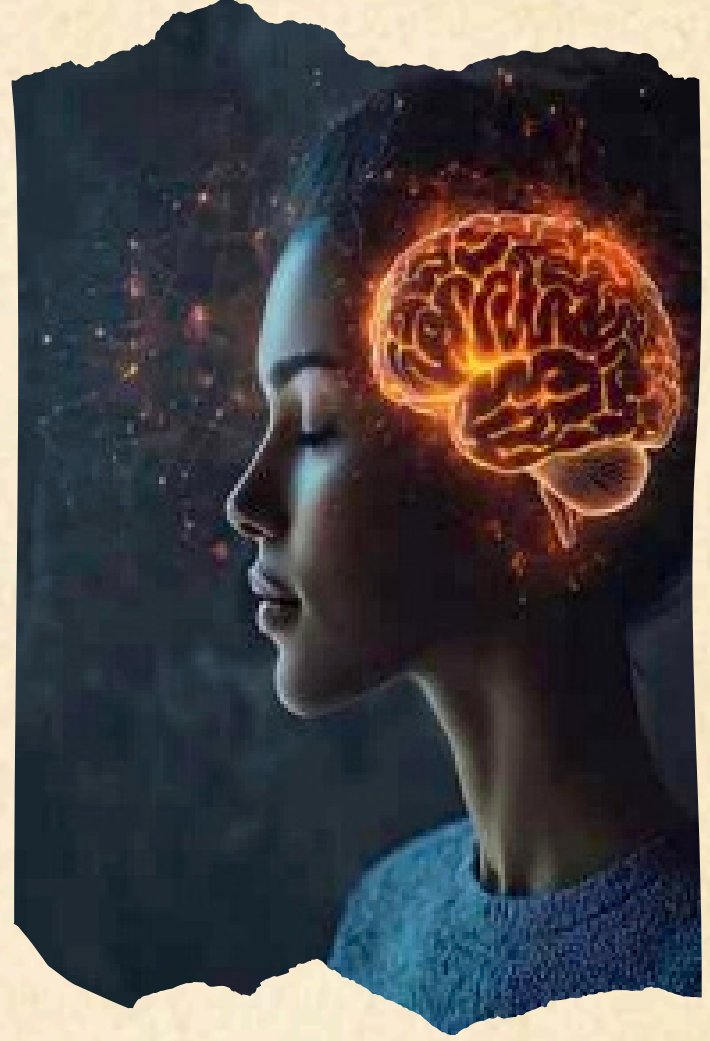
পখিলাৰ পাখিত ৰঙৰ গীত,
ফুলৰ সুৱাসে বতাহে নাচে চুপচাপ।
মই বিচাৰোঁ বসন্তৰ সেই সুৰ,
যি লুকাই আছে হৃদয়ৰ ভিতৰত।
সেউজীয়া পাতত সূৰ্যৰ হাঁহি,
নুতন দিনৰ আশাৰে ভৰি।
নদীৰ জুৰিত মিঠা কলৰৰ,
সেইটো যেন বসন্তৰ কবিতা।
কুঁহি পাতৰ কোমল সপোন,
গছৰ ডালত জীৱনৰ গান।
মই শুনো নীৰৱতাতো সুৰ
, য'ত বসন্তই মেলিছে পৰিচয়।
এদিন হঠাৎ মনটোক বুজিলোঁ,
ছন্দটো বাহিৰত নহয়।
মোৰেই অন্ধৰত লুকাই আছে,
বসন্তৰ মিঠা অনুভৱ।।

-হিয়াশ্ৰী কাকতি
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

মনৰ গোপন পথ

সিমৰন ৰশ্মিত
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

মন কোনো সাধাৰণ ঠাই নহয়;
ই এখন নিস্তন্ধ বাগিচা—
য'ত প্ৰতিটো ফুলে অলপ দুখ ধৰি ৰাখে,
আৰু প্ৰতিটো পাততে অপূৰ্ণ সপোনৰ সুগন্ধি থাকে।
কেতিয়াবা মন বতাহত উৰি যায়
জোনাকৰ কণ্ঠত নিজে গীত গায়
আৰু কেতিয়াবা, চুক এটাৰ নীৰবে,
নিজৰ প্ৰশ্নবোৰত নিজকে ডুবায়।
মানুহে কয় — “মন বুজা সহজ কথা”
কিন্তু সঁচা মনটো এখন গুপ্ত পুথি
য'ত ভয়, আশা, আৰু নীৰৱ ব্যাথা
পাত পাতৰ মাজত নিঃশব্দে
কেবাখনো চিঠি।
মন কেতিয়াবা ভঙা আইনাৰ দৰে
নিজৰ মুখ চিনি নাপায়,
তথাপিও ভাঙনিৰ প্ৰতিটো টুকুৰাত
এখন নতুন আকাশ দেখা পায়।
কেতিয়াবা মন —
এটি দীপশিখা, জুইৰ দৰে নাচে,
আৰু কেতিয়াবা —
এজাক বৰষুণৰ ছাঁ, সাল্তনাৰ দৰে পৰে।

মনটো সৰু—
কিন্তু তাৰ গভীৰতাৰ ভিতৰত
অসীম সাগৰৰ টৌ থাকে,
যত সময়েও নিজৰ চেউকা ভাঁজ কৰি
থমকি ৰৈ থাকে।
কেতিয়াবা মনটো ভগৰাৰ দৰে নিমাত হৈ
থাকে কেতিয়াবা ই বিদ্ৰোহ কৰে, নিজৰ
সিদ্ধান্তৰ বিক্ৰম্বে যুঁজ দিয়ে।
কেতিয়াবা সকলো থকাৰ ইচ্ছা কৰে,
আৰু তাৰ পিছত ক্ষণেকতে
সকলো পৰিত্যাগ কৰে।
এই মনৰ পথ কোনেও জানিব নোৱাৰে
ই কোনো দেখা পথ নহয়, কোনো দিশও নহয়।
ভিতৰৰ সেই অন্ধকাৰ পোহৰটোৰেই—
যত সাধকজন নিজেই প্ৰশ্ন হৈ পৰে,
আৰু উত্তৰ হিচাপে ঘূৰি আছে।

মাটিৰ চুক্তি

সিহঁতে সাঁকো সাজে নদী পাৰ হ'বলে?
নহয়।

ইতিহাস পাৰ হ'বলে।

সিহঁতে পৰিকল্পনা কৰে আমাক বচাবলে? নহয়। বিক্ৰী কৰিবলে।

বাটৰ শিল-কণ্টকবোৰে আমাৰ মাত

কিন্তু সিহঁতৰ ঘৰত থকা

কেতিয়াও নুশনে বাগিচাৰ বিলাতি ফুলবোৰে সিহঁতৰ মিছা প্ৰতিশ্ৰুতি সদায়ে শুনে।

এই ৰাজ্য -

মাটিতে লিখা এখন গ্ৰন্থ পৃষ্ঠাবোৰ পাঁচি যায়, যত পায় শোষণৰ গোন্ধ যত কৃষকৰ পেশীত
বক্তৰ সংগীত বাজি উঠে

আৰু য'ত প্ৰতিটো শিশুৰ চকুত এক নিৰ্বাক প্ৰশ্ন জ্বলি উঠে -

"উন্নয়নে মানুহ কিয় হত্যা কৰে?"

তেওঁলোকৰ 'উন্নয়ন' শব্দৰ মাজত লুকাই থকা ৰাজনীতি এটা লেন্স দেখুৱাই,

দশটা আঙাৰ চাকি ৰখাৰ নীতি।

কিন্তু এতিয়া -

জনতাৰ হাতত উঠিছে কলম,

মাটিয়ে উলিয়াই পাইছে নিজৰ ভাষা। আমাৰ ঘাম, আমাৰ ৰক্ত,

এতিয়া নতুন সংবিধানৰ উপাসনা।

যেতিয়া আমাৰ হাঁহি নীতি হ'ব যেতিয়া ন্যায় আমাৰ হাত হ'ব তেতিয়া মই লিখিম -

"এতিয়া হ'ব জনতাৰ

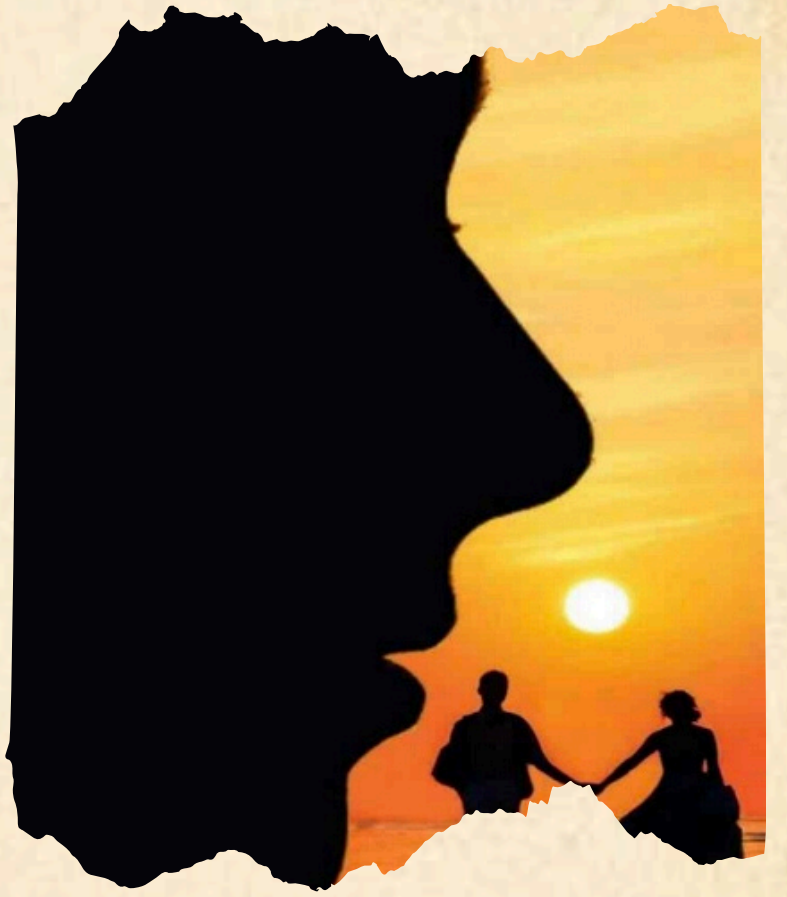
আদি ৰাজনীতিৰ অন্ত।"

—ৰূপাক্ষৰ চৌধুৰী
দ্বিতীয় ষান্মাসিক

মোৰ ভাল লগা বোৰ

কি ভাল লাগে, মই চাগে নিজেই নাজানোঁ,
কিন্তু জানো- মোৰ ভাল লগা যে বহুত আছে।
কেতিয়াবা জানিও নাজানোঁ, বুজিও নোবুজোঁ,
সিহঁত যেন মনৰ বেমেজাল।
মোৰ মন- নিৰ্ভীক, তথাপি থমকি ৰয়।
ক'ৰবাত যে সপোনবোৰ থিতাপি লয়।
ভাল লগা বোৰ - হয়তো এনেকুৱাই,
সপোনৰ মেঘত হে সিহঁত ওলমি থাকে।
ভালপোৱা আৰু ভাল লগাৰ মাজত
এখন নদী বয়-নীৰৱ, গভীৰ।
ভাল লগা বোৰে হ'ব পাৰে ভালপোৱা,
কিন্তু ভালপোৱা -
সেইবোৰে ভাল লগা নহয়।
কাৰণ, শেষত সকলো ভাল লগা
ভালপোৱাৰ ছাঁয়াতেই উজ্জ্বলে,
মনটোৰ আকাশত সপোনৰ পোহৰ হৈ।

-অলংকাৰ শৰ্মা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক

মই এডাল নিথৰুৱা গছ

বুকুখনে আজি বৰকৈ কান্দিছে
সেইযে প্ৰকৃতি বুকুৰ পৰা মোক আঁতৰাই পেলাইছে য'ত
মই অত যুগে মানুহক কৰিলো সুৰক্ষা
সেই মানুহবোৰে মোক আজি কাটি কৰিলে নিথৰুৱা মই
এডাল নিথৰুৱা গছ,
যাৰ অবিহনে মানুহবোৰ অধৰুৱা
কিন্তু সেই মানুহবোৰে মোক আজি কৰিলে নিথৰুৱা
কেনেকৈ থাকিব মানুহ উশাহৰ অবিহনে
কাৰণ সেই উশাহ প্ৰদানৰ গছডালেই যে হ'ব ভাগৰুৱা
গছকেইডালে যেন আজি বৰকৈ কান্দিছে
সেই গছকেইডালৰ ৰক্ষাৰ বাবে মানুহবোৰ নোহোৱা হৈছে
কিয় নুবুজে মানুহে প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য্যৰ কথা
সামান্য টকাৰ বাবে মোৰ কৰিলে এই দশা
নাকাটিবা মোক নাকাটিবা মোক কাটিলে
তোমালোক হ'বা অধৰুৱা
কিয় কৰিব উলাইছা মোক
নিথৰুৱা

-সাগৰিকা দাস
দ্বিতীয় ষান্মাসিক

মই

এন্ধাৰৰ মাজত পোহৰ বিলাম
ৰাতিৰ আকাশত জোনাক হম
মই এই শব্দই যেন সুকীয়া
মই মানেই অন্যতম নিজা আকাংক্ষা
যত নাথাকে কোনো স্বার্থ ঘৃণা
মই আকাশ চুম কৰ্মৰে
কিমান যে ইচ্ছা প্ৰতিদিনে
কত যে আশাৰ ৰেঙনি
মই কেৱল মোৰ বাবে নহয়
মই বহুজনৰ বাবে
মোৰ আছে বহু ইচ্ছা আকাংক্ষা
দোষী মনতো সুখ বিলাম মই
হাঁহিৰে উপচাই পেলাম সকলো
এই বোৰ যেন মাথো
একো একোটা চেষ্টা, বিশ্বাস
বিশ্বাসৰ বাবেটো মই আছো
মই যেন এক সুকীয়া হ'ব খুজো।

-মৰমী ডেকা
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

মোৰ শৈশৱ

স্মৃতিৰ চোতালত হাঁচতিৰ পাহ ভাঙি দেও
দি আহে মোৰ ল'ৰালি ঠিক যেন অকণমানি
এটি হৰিণা পোৱালি।
আচলতে শৈশৱ মোৰ
সুখৰ হাঁহি
দুখৰ বাঁহী
স্মৃতিৰ ৰ'ন্দ সোণোৱালী সুগন্ধি পথাৰত
মুক্ত মনে উৰি ফুৰা বহুৰঙী পখিলা এটি...।
মোৰ শৈশৱ মোৰ পৃথিৱী দিন ৰাতি নৈ জান
জুৰি মন আকাশৰ আকাশবন্তি উভতি
চালেই এই যেন হাততে পাওঁ তাহানি আইৰ
কোলাত শুনা শিয়ালী এ নাহিবি ৰাতি...।

-ৰিংকি মনি ভৰালী
৬ষ্ঠ ষাণ্মাসিক

অভিমानी মন

মা...

মই বহুত দুৰ্ভগীয়া।

পখিলা খেদা বয়সত আঁতৰ হ'লা,
কৰি থৈ অকলশৰীয়া।

তোমাৰ মৰমৰ প্ৰয়োজনৰ সময়ত
কটাবলগীয়া হৈছে দেউতাৰ
অনুশাসনৰ মাজত।

তোমাৰ বুকুত মুখ গুজি
দুখবোৰ তোমাক ক'বলৈ
বহুত মন যায় জানা,
কিন্তু!

বাস্তৱত তুমিটো মোৰ কাষতেই নাই
জীৱনটো বহুত খেলিমেলি হৈ গল অ
মা...

উচিত পথ, প্ৰকৃত মানুহৰ সন্ধান কৰি
অৱশেষত নিৰাশ হৈ পৰিছোঁ।

অকলশৰীয়া জীৱন বাটৰ
নিজেই নিজৰ লগৰী হ'বলৈ শিকিছোঁ....

আৰু কটাইছোঁ বহুতো

হুমনিয়াহ পূৰ্ণ উজাগৰী নিশা

তোমাক সোঁৱৰিব...!!

দৰ্শিতা ভট্ট
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

তুমি মোৰ কাৰেঙৰ সোণোৱালী বাট

তুমি মোৰ বুকুৰ এটি গুপুত বতাহ,
ফাগুনৰ পছোৱা যেন, নহ'লে
কাৰণবিহীন উশাহ।

মোৰ বাবে তুমি এটি মৌন গান,
যি কেৱল হৃদয়ত বাজে,
নহয় কাৰোৰে কাণ।

ৰাতিৰ তৰাটো মই,

তুমি মোৰ জোনৰ পোহৰ,

আন্ধাৰৰ মাজতো দিয়া এক সাহসৰ সুৰ।

প্ৰতিটো পুৱা তুমি মোৰ চাহপাতৰ গোক,

তুমি নহ'লে মোৰ দিনটোৱেই আধা।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ টো যেন মোৰ মনৰ উমান,

তুমি তাতো দিচ্ছা প্ৰশান্তিৰ বান।

তুমি মোৰ কাৰেঙৰ সোণোৱালী বাট,

যত সপোনৰ জিলমিন, নাই কোনো ঘাট।

তুমি নাথাকিলে মোৰ পৃথিৱীখন

ৰিক্ত বৰষুণৰ টোপালবোৰো লাগে যেন তিক্ত।

ভালপাওঁ, ভালপাওঁ তোমাক, ইমান বেছি,

যেন মোৰ জীৱনৰ শেষৰ কবিতাটি তুমি।

শশংক হাজৰিকা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

সময় আৰু ছাএ-ছাএীৰ জীৱনত ইয়াৰ মূল্যবোধ

জীৱনৰ প্ৰতি পল, প্ৰতি অনুপল অনাগত জীৱনৰ সংগ্ৰামৰ প্ৰস্তুতি মাথোন। সময় অন্তহীন। নদীৰ সোঁতৰ দৰে ইয়াৰো সোঁত একে। নদী যেনেদৰে মহাসিন্ধু উদ্দেশ্যে একে গতিৰে অনন্তকাল বৈ আছে। সময়ৰ সোঁতো কালৰ বুকুত মিলি গৈ আছে, যিকোনো কালে আজি হৈ ধৰা নিদিয়ে। সেয়েহে কোৱা হয় সময় অমূল্য। আমাৰ শৈশৱৰ অৱস্থিতি কৈশোৰত নাই; সেইদৰে কৈশোৰৰ অস্তিত্বও যৌৱনত নাই। যৌৱনৰ শেষত বৃদ্ধ-বাৰ্দ্ধক্য আহে। বাৰ্দ্ধক্যৰ হাজাৰ আকৃতি-মিনতি সছেও সি পুনৰ ঘূৰি নাহে আৰু মৃত্যুৰ পিছত প্ৰতিজনেৰে বাৰ্দ্ধক্যৰো পৰিচয় নাথাকে। সৃষ্টিৰ দিনৰে পৰা নিয়তিৰ স'তে হোৱা মানুহৰ সংগ্ৰাম অক্ষয়, আমি তাৰ স্মৃতিস্তম্ভ সোঁৱৰাই মানুহৰ বীৰ্য আৰু নিয়তিৰ জয়। 'সেয়েহে এই কথা সকলো সময়তে প্ৰতিজনেই উপলব্ধি কৰা দৰকাৰ। বৃটিছ ৰাজনৈতিক বিশ্লেষক লৰ্ড চেষ্টাৰ ফিণ্ডে কৈছে - 'সময়ৰ আচল মূল্য বুজিবলৈ চেষ্টা কৰা। প্ৰতিটো মুহূৰ্ত থপিয়াই লোৱা, খামুচি ধৰা, উপভোগ কৰা। আলস্য অৱসাদ দীৰ্ঘসূত্ৰিতা একেবাৰেই নচলিব। যিটো কাম আজি কৰিব পাৰা সেইটো কাইলৈৰ বাবে পেলাই নথবা। 'মানৱ জীৱন সময়ৰ অসংখ্য মুহূৰ্তৰ সমষ্টি। ঘড়ীৰ প্ৰত্যেকটো টিক্ টিক্ শব্দই একো একোটা মুহূৰ্তৰ চিৰবিদায় কথা ঘোষণা কৰে। 'পল পল দণ্ড কৰি সময় গৈছে উৰি-পখিলা কাড়ৰ নিচিনা অবিৰাম। 'গতিকে জীৱনৰ প্ৰতি মুহূৰ্তক আমি কেনেকৈ অতিবাহিত কৰো তাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে সাৰ্থকতা। জীৱনৰ আদি ভাগত কৰা সময়ৰ সদব্যৱহাৰ পৰিকল্পনা বহু পৰিমাণে নিৰ্ভৰ কৰে প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ নিজস্ব জীৱনধাৰা আৰু জীৱনৰ বিভিন্ন অৱস্থাৰ ওপৰত। ছাএ জীৱনত "সময়ৰ মূল্য আটাইতকৈ বেছি। জীৱন সৰ্বাংগ সুন্দৰ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ বহুতো বিষয় অধ্যয়ন কৰা প্ৰয়োজন। কিয়নো ইংৰাজী কবি এজনে কোৱাৰ দৰে - 'সময়েই শিক্ষানুষ্ঠান, য'ত আমি শিক্ষা লাভ কৰোঁ, সময়েই জুই য'ত আমি পুৰি নিশেষ হওঁ- কথাফাঁকি সকলো সময়তেই উপলব্ধি কৰি চলা উচিত। জীৱনৰ বহু দিশ আছে, সেই সকলো দিশ সুন্দৰ কৰি তুলিবলৈ সকলো দিশৰে শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন। ইয়েই ছাএ জীৱন। জীৱনৰ বাটত বহুত বাধা-বিঘিনি, আপদ - বিপদ থাকে। ছাএ জীৱনত আমি যদি একান্তিক চিন্তা আৰু অধ্যৱসায়েৰে বিদ্যা আৰ্জি সক্ষম আৰু উপযুক্ত হৈ নলওঁ তেনেদৰে পিছৰ জীৱনকালডোখৰ বিষময় হৈ পৰিব। এই বিষয়ে ইংৰাজ সাহিত্যিক কাৰ্লছেও বাৰ্চে এবাৰ কৈছিল - 'তোমাৰ নিজৰ বুলিবলৈ এইটোৱে মুদ্ৰা, সেইটো হ'ল সময় আৰু তাক কেনেকৈ খৰচ কৰা সেইটো ঠিক কৰিব পাৰা একমাত্ৰ তুমি; কিন্তু সাৱধান হ'বা যাতে তোমাৰ হৈ আনে মুদ্ৰাটো খৰচ কৰিব নোৱাৰে। প্ৰতিজন ছাএ - ছাএীয়ে মনত ৰখা উচিত যে জীৱন এক বিশাল কৰ্মক্ষেত্ৰ, কিন্তু জীৱন ক্ষনস্থায়ী, এখিলা কচুপাতৰ পানী। তদুপৰি মানৱ জীৱন এক অনিশ্চিত সেয়েহে প্ৰতি মুহূৰ্তকে ভাগ ভাগ কৰি লৈ নিৰ্দিষ্ট ভাগত নিৰ্দিষ্ট কৰ্মত অনগ্ৰসৰ হোৱা উচিত।

তেতিয়াহে কামত সুফল আহিব। বিজ্ঞানী চাৰ্লচ ডাৰউইনে কৈছিল- 'যিজন মানুহে জীৱনৰ এঘণ্টা সময়ও অপচয় কৰিবলৈ সাহস কৰে, তেওঁ জীৱনৰ মূল্যই আৱিষ্কাৰ কৰা নাই। সেয়েহে ছাএ জীৱনত সময়মতে কাম কৰি নগলে গতিৰ শেষ আমি কেতিয়াও নাপাম। দিনৰ পাঠ যদি আমি দিনে আহৰন নকৰো, তেনেহলে পৰীক্ষা ঘৰত আমি নিশ্চয় চকুৱেদি সৰিয়হ ফুল দেখিম আৰু তেতিয়াই আমাৰ জীৱনলৈ অনাকাঙ্ক্ষিত ব্যৰ্থতা আহিবই। 'জীৱনৰ প্ৰতিপল, প্ৰতি অনুপল অনাগত জীৱনৰ সংগ্ৰামৰ প্ৰস্তুতি মাথোন।' সেয়েহে ছাএৱস্হাত যদি জীৱনটো গঢ়ি লোৱা নহয়, বৃদ্ধাৱস্হাত ই কেতিয়াও গঢ় নলয়। আমি সকলো সময়তে মনত ৰখা উচিত যে এলাহ আৰু দীৰ্ঘসূত্ৰীৰ জীৱন ব্যৰ্থতাৰ ভাণ্ডাৰ। ইংৰাজ কবি, লেখক তথা অধ্যাপক জে আৰ টলকেনিয়াই এই বিষয়ে এবাৰ কৈছিল- 'আজি লাভ কৰা সময়খিনিত আমি কি কৰিম তাৰ সঠিক সিদ্ধান্ত লোৱাটোহে বেছি জৰুৰী। সময়ৰ অপব্যৱহাৰে জীৱনলৈ কেনে বিপৰ্যয় নমাই আনে দিগ্বিজয়ী নেপোলিয়ন তাৰ জ্বলন্ত উদাহৰণ। ইংলিছ চেনেল আক্ৰমণ কৰাত ৫ মিনিট পলম কৰাৰ বাবে ট্ৰাফালগাৰ যুদ্ধত তেওঁৰ পৰাজয় ঘটিছিল। অসম বুৰঞ্জীৰ বিখ্যাত মোগল যুদ্ধত লাচিতৰ হাতত তেওঁৰ নিজ মোমায়েকৰ ডিঙি কটা গৈছিল সময়ৰ অপব্যৱহাৰৰ বাবেই। ছাএ জীৱনটোত অৱশ্যে কাম আৰু জিৰনিৰ বাহিৰেও খেলা - ধূলা, বা আমোদ প্ৰমোদৰ আৱশ্যকতা নথকা নহয়। শাৰীৰিক জিৰনিয়েও কেৱল আমাৰ ক্লান্তি দূৰ কৰে। কিন্তু মনৰ অৱসাদ দূৰ কৰি মন প্ৰফুল্ল আৰু কৰ্মক্ষম কৰি ৰাখিবলৈ খেলা - ধূলা বা অন্যান্য বিনোদনৰো প্ৰয়োজন আছে। কিন্তু এটা কথা নিৰ্দিষ্ট মাএাত এনে ধৰনৰ চিও বিনোদনে মনৰ উপকাৰ কৰিলেও তাৰ মাএা বেছি হৈ গ'লে ই মনটোক ক্ৰমান্বয়ে দুৰ্বল কৰি জীৱনৰ মূল চালিকা শক্তিটোক অকামিলা কৰি পেলাব পাৰে। সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰত নিজৰ অভিভাৱকেও চকু দিয়া দৰকাৰ। প্ৰতিজন শিক্ষা জগতৰ ছাএ- ছাত্ৰীয়ে শেষত এই কথা মনত ৰখা উচিত যে ছাএ জীৱনটোৱে কৰ্ম জীৱনৰ প্ৰৱেশ কৰাৰ তোৰনদ্বাৰ। ই জীৱন প্ৰস্তুতিৰ সময় ভৱিষ্যত জীৱনৰ সকলো কৰ্মৰ দায়িত্ব, ভাৱ গ্ৰহনৰ উপযুক্ততা অৰ্জনৰ সময়। গতিকে এই অমূল্য সম্পদ অৰাবত , অৱহেলাত নকটাই শিক্ষা গ্ৰহনৰ কামত একান্ত মনে ব্ৰতী হ'ব লাগে। বৰ্তমান যুগটো প্ৰতিযোগিতাবে পূৰ্ণ সকলো ক্ষেত্ৰতে পদে পদে প্ৰজা আৰু মনীষাৰ প্ৰতি প্ৰত্যাশ্বান। গতিকে বৰ্তমান জগতত আমি নিজ নিজ স্থানত সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ প্ৰতিটো মুহূৰ্তক কৰ্মত নিয়োগ কৰি আমাৰ কৰ্মেৰে জীৱনৰ মূল্য প্ৰতিপন্ন কৰিব লাগিব। ভগৱান বুদ্ধদেৱে এই ক্ষেত্ৰত এষাৰ কৈ গৈছে যাক আমি সদায় মনত ৰখা উচিত--- অতীতক লৈ জীয়াই নাথাকিবা আৰু ভৱিষ্যতৰ সপোনতো মজি নাথাকিবা, সম্পূৰ্ণ মনোযোগ বৰ্তমান সময়ৰ ওপৰত নিয়োগ কৰা।

হৰিপ্ৰিয়া ৰয়
দ্বিতীয় ষান্মাসিক

শিক্ষা আৰু নৱমানৱতাবাদ: সুস্বাম মানৱ বিকাশৰ পথ

আধুনিক যুগত শিক্ষাক সাধাৰণতে চাকৰি, সামাজিক প্ৰতিষ্ঠা আৰু আৰ্থিক সফলতা লাভৰ মাধ্যম হিচাপে ধৰা হয়। কিন্তু শিক্ষাৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য কেৱল তথ্য সংগ্ৰহ বা পেছাগত দক্ষতা আহৰণ নহয়; ই এজন মানুহক শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিকভাৱে গঢ়ি তোলাৰ প্ৰক্ৰিয়া। এই বিস্তৃত আৰু সামগ্ৰিক দৃষ্টিভঙ্গী প্ৰভাত ৰঞ্জন সৰকাৰ দেৱে তেখেতৰ নৱমানৱতাবাদ দৰ্শনৰ মাধ্যমে আগবঢ়াইছে। শিৰোনামত থকা বিষয়টো আমি তেখেতৰ "নৱমানৱতাবাদ" নামৰ দাৰ্শনিক চিন্তাৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিছোঁ। নৱমানৱতাবাদ হৈছে মানৱতাবাদৰ এক বিস্তৃত ৰূপ। য'ত মানৱতাবাদে মানৱকল্যাণৰ কথা কয়, তাত নৱমানৱতাবাদে সকলো জীৱ-জন্তু, গছ-গছনি আৰু সমগ্ৰ পৰিৱেশৰ প্ৰতি আমাৰ ভালপোৱা, সন্মান আৰু দায়িত্বক বিস্তৃত কৰে। এই দৰ্শনৰ মতে, বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰতিটো সত্তাৰ অন্তৰ্নিহিত মূল্য আছে আৰু সেইকাৰণে সেই আটাইবোৰৰ সুৰক্ষাও প্ৰাপ্য। শ্ৰী সৰকাৰ দেৱৰ মতে, শিক্ষাই মানুহৰ মনক জাতিভেদ, বৰ্ণবাদ, আঞ্চলিকতা, সাম্প্ৰদায়িকতা আৰু অন্ধ ৰাষ্ট্ৰীয়তাবাদৰ দৰে সংকীৰ্ণ চিন্তাৰ পৰা মুক্ত কৰি তোলে। তেখেতৰ দৰ্শন অনুসৰি প্ৰকৃত শিক্ষাই যুক্তিবাদিতা, নৈতিকতা আৰু সাৰ্বজনীন দৃষ্টিভঙ্গী গঢ়ি তুলিব লাগে। তেওঁ দুটা মুখ্য দিশ উল্লেখ কৰিছে-

- ১) যুক্তিনিষ্ঠ আৰু মূল্যভিত্তিক মানসিক প্ৰশিক্ষণ, যিয়ে সমালোচনামূলক চিন্তা আৰু বৈজ্ঞানিক মনোভাৱ গঢ়ি তোলে।
- ২) আধ্যাত্মিক অনুশীলন, যেনে ধ্যান, যিয়ে মন নিয়ন্ত্ৰণ কৰি উচ্চ আদৰ্শৰ দিশে আগবঢ়ায়।

আধ্যাত্মিক ভিত্তি নাথাকিলে আহত জ্ঞানৰ অপব্যৱহাৰ হৈ আনক শোষণ কৰা বা কপটতাৰ ৰূপ ল'ব পাৰে। সেয়ে সম্পূৰ্ণ মানৱ বিকাশৰ বাবে আমাৰ মাজত অন্তৰ্নিহিত নৈতিক শক্তিৰ জাগৰণ আৰু আত্ম-সচেতনতা অতি প্ৰয়োজনীয়। আজিৰ বিশ্বত যুদ্ধ, পৰিৱেশ ধ্বংস, অসাম্য আৰু অসহিষ্ণুতাৰ দৰে সমস্যাৰ মূল হৈছে সংকীৰ্ণতা আৰু স্বার্থাৰ্থেষী মনোভাৱ। নৱমানৱতাবাদী শিক্ষাই সাৰ্বজনীন ভালপোৱা, পৰিৱেশ সচেতনতা আৰু মানসিক শৃঙ্খলাৰ জৰিয়তে এইবোৰৰ সমাধানৰ পথ দেখুৱায়। সেয়েহে, শিক্ষা আৰু নৱমানৱতাবাদে একেলগে এক সামগ্ৰিক মানৱ দৃষ্টিভঙ্গী প্ৰদান কৰে। প্ৰকৃত শিক্ষাই শৰীৰ, মন আৰু আত্মাৰ বিকাশৰ সমন্বয় ঘটাই সমাজক শান্তি, ন্যায় আৰু সামঞ্জস্যৰ দিশে আগবঢ়ায় আৰু এই কথাসমূহ; ৰবিন্দ্ৰনাথ টেগৰ, স্বামী বিবেকানন্দ, মহাত্মা গান্ধী আদি বহুতো মনীষীয়ে স্বীকাৰ কৰিছে।

মহাপ্ৰভু বাসুদেৱৰ জন্ম কথা

বহুদিন আগৰ কথা। নলবাৰী জিলাৰ বালিকুৰিয়া গাঁৱত এজন চহকী মানুহ আছিল। তেওঁ সদায় জালেৰে মাছ ধৰি ভাল পাইছিল। এনেকৈয়ে এদিন মাছ ধৰি থাকোঁতে হঠাতে তেওঁৰ জালখন বাৰুকৈয়ে লাগি ধৰিল। অশেষ চেষ্টা কৰিও তেওঁ জালখন উঠাব নোৱাৰি বৰ বিমোৰত পৰিল। অৱশেষত তেওঁ নিৰাশ মনেৰে ঘৰলৈ বুলি উভতি গল। ওৰেৰাতি জালখনৰ কথা ভাবি ভাবি তেওঁৰ টোপনি নধৰা হ'ল। শেষত তেওঁ চকুজুৰি জোৰকৈ মুদি ধৰি শুই থাকিল। বহুসময় পিছত তেওঁ সপোন দেখাৰ দৰে চমকি উঠিল আৰু তেওঁৰ মনতে উদ্ভব হোৱা চমৎকাৰৰ কথা ভাবিবলৈ ধৰিলে। দ্বিতীয় দিনাখন ৰাতিপুৱাতে গা-পা ধুই তেওঁ বিলৰ পাৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁৰ বান্ধি থোৱা জালৰ ৰছীডালত ধৰি "হে ভগৱান" বুলি উচ্চাৰণ কৰি লাহে লাহে জালখন টানিবলৈ ধৰিলে, পূৰ্বৰ তুলনাত অতি সহজে জালখন উঠি আহিল। তেওঁ ভৱাতকৈ ঘটনাটো আছিল সম্পূৰ্ণ বিপৰীত, কাৰণ তাত কোনো ডাঙৰ মাছ বা গছৰ ডাঙৰ মূৰ লাগি থকা নাছিল, আছিল মাথোঁ দুফাল শিল। মনৰ বেজাৰত তেওঁ শিল দুদোখৰ আনি নিজৰ ভঁৰালতে পেলাই থলে আৰু গতানুগতিকভাবে নিজৰ কামত ব্যস্ত থাকিল। বহুদিনৰ পিছত আকৌ এদিন মাজনিশা তেওঁ চমকি উঠিল, কাৰণ কোনাবাই কথা কোৱাৰ দৰে এইবুলি তেওঁ শুনিবলৈ পালে- 'হে কৌহাৰ, মোক তুমি তোমাৰ ভঁৰালত কিয় পেলাই ৰাখিছা ৰাইজৰ মাজত পৰিচিত কৰিবলৈ এখন সভাৰ আয়োজন কৰা।' আশ্চৰ্যজনক কথাখিনি তেওঁ গাঁওবাসীৰ আগত ভক্তিভাৱে প্ৰকাশ কৰিলে। কথাখিনি শুনি গাঁওবাসী প্ৰফুল্লিত হ'ল আৰু ধৰ্মপ্ৰাণ ৰাইজে মাঘ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিৰ দিনাখন এখন ৰাজহুৱা সভাৰ আয়োজন কৰিলে। আচৰিতভাৱে নাম-প্ৰসংগৰ সকলো সমগ্ৰী, ওজাপালি, গায়ন-বায়ন তথা আয়তি সকলো নিজ গুণে সভাস্থলীত উপস্থিত হ'ল। কিন্তু আচৰিত কথা যে কাৰো মুখৰ পৰা মাত নোলায়। হঠাতে ওজাপালিজন মাটিত ঢলি পৰিল। তেওঁৰ কোৱামতে ৰাইজে জানিব পাৰিলে যে গদাকাৰ্জি অৰ্থাৎ যিজন মানুহে শিল দুচটা পাইছিল, তেওঁৰ ভঁৰালত থকা শিল দুদোখৰ উলিয়াই আনি এই সভাত প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগে। লগে লগে গায়ন-বায়ন, ধূপ-ধুনা, শংখ-ঘণ্টা, আয়তিৰ উৰুলি ধ্বনিৰে শুকুলা ভগৱান 'শ্ৰীবিষ্ণু শ্ৰীশ্ৰী বাসুদেৱ'ৰ আবিৰ্ভাৱ হোৱাৰ লগে লগে সমূহ ৰাইজৰ মুখে-মুখে নাম-কীৰ্তন, ওজাপালি তথা আয়তিসকলৰ গীত-মাতৰে সভাস্থলী চমকাই তুলিলে। তেতিয়াৰে পৰা আজিও গতানুগতিকভাবে সেই যজ্ঞৰ প্ৰথা চলি আহিছে। এই মন্দিৰত যোৱা প্ৰতিজন ভক্তৰ মনোবাঞ্ছা মহাপ্ৰভু বাসুদেৱে পূৰণ কৰি আহিছে বুলি লোকবিশ্বাস এটি গাঁৱত আছে।

দৰ্শিতা ভট্ট

ষষ্ঠ শাৰ্ৱাসিক

আশা

বিছনাৰ পৰা উঠিয়েই মণিয়ে গা ধুবলৈ বুলি গা ধোৱা ঘৰত সোমাল। গা-পা ধুই আহে মানে পুতেক দীপাংকৰ আৰু গিৰিয়েক দেৱকান্তও উঠিল। লৰালৰিকৈ চাহ বনাবলৈ বুলি তাই পাকঘৰত সোমাল।

দীপাংকৰ মণি আৰু দেৱকান্তৰ একমাত্ৰ সন্তান। পঢ়া-শুনাত সি সকলোতকৈ আগবঢ়া। কিন্তু মণিৰ থাকিলেও দেৱকান্তৰ তাক পঢ়ুৱাৰ প্ৰতি সিমান ইচ্ছা নাই। দেৱকান্তই সেই গাঁৱৰে চন্দ্ৰ মহাজনৰ ঘৰত হাজিৰা কৰে। এইবাৰ দীপাংকৰে মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিব। চন্দ্ৰ মহাজনৰ পুতেক প্ৰণৱেও এইবাৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিব। কি দিব সিহে জানে, কাৰণ পঢ়াৰ ফালৰ পৰা সি একেবাৰে শূন্য। মগজুত একো নাই, কেবল অঘাইটং কামবিলাকতহে বেছি ৰাপ। বাপেকৰ টকা আছে কাৰণে মহাজনে পইচা দি পাছ কৰাই দিয়ে।

চাহ কাপ খাই উঠি দীপাংকৰ পঢ়িবলৈ বহিল। মণিয়েও ভাতৰ কাৰণে যা-যোগাৰ কৰিলে। তেনেতে দেৱকান্তই চিঞৰিলে-

: হেৰা, মোৰ দেৰি হৈছে বুইছা, মই যাওঁ। তাতে আকৌ মহাজন দেউতাই মোক আজি সোনকালে যাবলৈ কৈছিল, কিবা কথা আছে হেনো। ভাত খাই থাকিলে মোৰ দেৰিয়েই হ'ব। যাওঁ দিয়া।

: এহ ৰ'বচোন। কিবা এমুঠি খাই নগ'লে ভোক নালাগিব নেকি?

: তাত যদু আছে নহয়, চাউল কেইটামান চৰত বেছিকৈ দিবলৈ কম। দুপৰীয়াৰ ভাতকেইটা মই তাতেই খাম। এইবুলি দেৱকান্ত ওলাই গুচি গ'ল।

গধূলি প্ৰায় সাতমান বজাত দেৱকান্ত ঘৰ সোমালেহি। দীপাংকৰ তেতিয়া পঢ়া মেজত, আৰু মণি ভাত ৰন্ধাত ব্যস্ত। ঘৰ সোমায়ৈই দেৱকান্ত মণিৰ ওচৰতে পীৰা এখন পাৰি বহিল। তাৰ পাছত ক'লে-

: মণি শুনাচোন।

: কি হ'ল কওকচোন।

: বাবাকো মাতি দিছো ৰ'বা- এইবুলি তেওঁ দীপাংকৰক চিঞৰে। দীপাংকৰ আহি পীৰা এখন পাৰি বহি ল'লে, তাৰ পাছত ক'লে-

: কোৱা দেউতা কি হ'ল?

: শুনাচোন, আজি মহাজন দেউতাই মোক একাষে মাতি নি ক'লে যে "দেৱকান্ত, তোৰ ঘৰত পইচাৰ বৰ অভাৱ। সেই কাৰণে তোৰ বৰ চিন্তা। তই যিমান কাম ইয়াত কৰি দিয়, তাৰ বাবত যিমান টকা দিব লাগে মই দিও। তাতকৈ বেছি মই দিব নোৱাৰো। গতিকে মই এটা কথা ভাবিছো। মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিয়াৰ পাছত তইতো দীপাংকৰক পইচা দি কলেজত নাম লগাই দি কিতাপ-পত্ৰ কিনি দিব নোৱাৰিব, তাতকৈ তই এটা কাম কৰ, তই দীপাংকৰক মোৰ ঘৰলৈ হালোৱা খাটিবলৈ পঠিয়াই দে। একে ঘৰৰে দুটা কাম কৰা মানুহ থাকিলে ময়ো অলপ বেছিকৈ টকা-পইচা দি থাকিব পাৰিম।" ময়ো পিছে কথাটো বেয়া পোৱা নাই মণি। মইতো বাবাই মেট্ৰিক পাছ কৰিলে বুলিয়ে যিমান পইচা লাগিব তাক দিব নোৱাৰিম। মহাজন দেউতাৰ ঘৰত হালোৱা খাটিবলৈ গ'লে অন্তত খৰচ এটা ওলাব। গতিকে কাইলৈ ৰাতিপুৱাই সি মহাজন দেউতাৰ ঘৰত হালোৱা খাটিবলৈ যাব লাগিব। এয়াই মোৰ শেষ কথা।

কথাখিনি কৈয়ে দেৱকান্ত ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। শ্ৰেণীত প্ৰথম, তীক্ষ্ণ ল'ৰাটোৰ মনটোৱে হাহাকাৰ কৰি উঠিল। চন্দ্ৰ মহাজনৰ অলগৰ্ধ পুতেকটোৱে তাৰ ওপৰত মাতৰুৱী দেখুৱাব-এই কথা তাৰ মুঠেই সহ্য হোৱা নাছিল। কিতাপ কিনিব নোৱাৰি আৰ-তাৰ পৰা খুজি খুজি কিতাপ পঢ়া ল'ৰাটোক মহাজনেও ভাল নাপাইছিল। তেওঁৰ পুতেকে বাৰে বাৰে ফেইল কৰিব আৰু এই হাজিৰা কৰা ডিকছ দেৱকান্তৰ পুতেক দীপাংকৰে বাবে বাবে পৰীক্ষাত প্ৰথম হ'ব। সেইকাৰণে তেওঁ দেৱকান্তক পইচাৰ লোভদেখুৱাই দীপাংকৰক তেওঁৰ ঘৰলৈ হালোৱা খাটিবলৈ আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। ইফালে বেচেৰা দীপাংকৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষাই দিবনে মহাজনৰ ঘৰত হালোৱা খাটিবলৈকে যাব। সৰুৰে

পৰা দীপাংকৰে দেউতাকে যি কয় তাক আখৰে আখৰে পালন কৰি আহিছে। সি এবাৰ ভাবি চালে, যদি সি হালোৱা খাটিবলৈ নাযায় তেনেহ'লে দেসি আকৌ এবাৰ ভাবিলে যে সি দেউতাকৰ কথা যদি নেপেলায় তেতিয়া মহাজনৰ ঘৰতউতাকে মনত দুখ পাব আৰু মেট্ৰিক পাছ কৰিলেও দেউতাকে তাক এডমিছন কৰাব কেনেকৈ ইমান টকা-পইচা দি।হালোৱা খাটিবলৈ যাব হয়, কিন্তু তাৰ মনৰ আশা কেনেকৈ সম্পূৰ্ণ হ'ব। তাৰ আশা আছিল ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰি এজন সেনা বিষয়া হ'বলৈ, আশা আছিল প্ৰতিটো শত্ৰুৰ পৰা নিজৰ দেশখনক ৰক্ষা কৰিবলৈ। নহয় সি ইতিমধ্যে সিদ্ধান্ত লৈ পেলাইছে। সি দেউতাকৰ কথামতে চন্দ্ৰ মহাজনৰ ঘৰত হালোৱা খাটিবলৈ যাব। সেইবোৰ কথা ভাবি থাকোতে কিমান সময় গ'ল সি ধৰিবই নোৱাৰিলে। তেনেতে মাকৰ মাতত সি সন্নিহিত ঘূৰাই পাই পাকঘৰ পালেগৈ। মাকে ক'লে-

: বাবা, ভাত কেইটা খাই লোৱা।

সি দেখিলে বাপেক দেৱকান্তও ভাত খাবলৈ বহিছে। সিও ভাত খাবলৈ বহিল। ভাত খাই থকাৰ মাজতে দেৱকান্তই দীপাংকৰক সুধিলে-

: বাবা, মই কোৱা কথাটোৰ বিষয়ে কি ভাবিছা?

: চোৱা দেউতা, তুমি এতিয়ালৈকে যিমান যি কৰিবলৈ কৈছা মই তাক আখৰে আখৰে পালন কৰি আহিছো। গতিকে মই ভাবিছো যে মই চন্দ্ৰ মহাজন বৰদেউতাৰ ঘৰত হালোৱা খাটিবলৈ যাম।

- কথাষাৰ শুনাৰ লগে লগে দেৱকান্তৰ শেঁতা মুখখনত হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। তেওঁ মণিক উদ্দেশ্য কৰি ক'লে-

- দেখিলা, এয়াহে সুযোগ্য সন্তান। আজি মোৰ বৰ ফুৰ্তি লাগিছে মণি। ঠিক আছে, কাইলৈ সোনকালে উঠিবা দেই বাবা। যোৱা শুই থাকাগৈ এতিয়া। মইও শুই থাকাগৈ।

- কথাটো মণিৰ ভাল নালাগিল। বাপেক উঠি যোৱাৰ পাছত। তাই ভাত খাই থকা দীপাংকৰক সুধিলে-

- : বাবা তোমাৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিবলৈ মন নাই নেকি? তুমি মহাজনৰ ঘৰত হালোৱা খাটিবলৈ যাবলৈ ৰাজী হ'লা কিয়?

- : চোৱা মা, মই মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিলোৱে যেনিবা। কিন্তু দেউতাই মোক কলেজত এডমিছন কেনেকৈ দিব ইমান টকা-পইচা দি। মই হালোৱা খাটিবলৈ গ'লে অন্তত খৰচ এটা ওলাব।

- : মই হ'লে কথাটো ভাল পোৱা নাই। হ'ব যোৱা এতিয়া শুই থাকাগৈ।

আজি দহদিন ধৰি দীপাংকৰ স্কুললৈ যোৱা নাই। প্ৰধান শিক্ষকে ভাবিলে, এনেকে নহ'ব। দীপাংকৰৰ খবৰ ল'বই লাগিব। তেওঁ তেওঁৰ সহকাৰী শিক্ষক হৃদয়ৰঞ্জন বৰুৱাক মাতি আনিলে। প্ৰধান শিক্ষকে ক'লে-

: বৰুৱা।

: হয় ছাৰ।

: আপোনাৰ শ্ৰেণীৰ দীপাংকৰ যে, মানে দীপাংকৰ বৰুৱা।

: হয় ছাৰ।

: সি বহুতদিন শ্ৰেণীলৈ অহা নাই নহয় জানো?

: হয় ছাৰ।

: আমি আজি খবৰ লৈ আহিব লাগিব। কিবা বেমাৰ-আজাৰেই হ'ল নেকি। তাৰ ওপৰতে মোৰ আশা। সি যে অসমৰ ভিতৰতে প্ৰথম হৈ বিদ্যালয়খনৰ তথা মাক-দেউতাকৰ নাম উজ্জ্বলৰ সেইটো মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

: ঠিক আছে ছাৰ। আজি শনিবাৰ, স্কুল ছুটি দিবলৈ আৰু বেছি সময় নাই। আমি তেনেহ'লে আজিয়েই যাওঁ।

: ঠিক আছে। আপুনি এতিয়া যাওক। আমি আজিয়েই দীপাংকৰ ঘৰলৈ যাম।

স্কুল ছুটি হোৱাৰ পিছত দুয়ো শিক্ষক গৈ দীপাংকৰৰ ঘৰ ওলালগৈ। সেইদিনাখন দীপাংকৰ ঘৰতে আছিল। হাল বাই থাকোতে ভৰিত বাৰুকৈয়ে মোচকা খালে। সেইকাৰণে সি ঘৰতে আছে। বাপেকো ঘৰতেই আছিল।

কোনোবাই জপনা খোলা শব্দ শুনি মণি ওলাই আহিল। দেখিলে প্ৰধান শিক্ষক আৰু আন এজন শিক্ষক সোমাই আহিছে। মণিয়ে শিক্ষক দুজনক আথে-বেথে নি ভিতৰত বহুৱালেগৈ। তাৰ পাছত ভিতৰৰ পৰা দেৱকান্তও ওলাই আহি ক'লে-

: আপোনালোক। কি সকামত বা আহিল?

: আমি দীপাংকৰৰ খবৰ ল'বলৈ আহিছো, সি বহুতদিন

স্কুললৈ যোৱা নাই। তাৰ কিবা বেমাৰ-আজাৰ হৈছে নেকি?

: সি আৰু স্কুললৈ নাযায় ছাৰ।

: কি? - প্ৰধান শিক্ষক যেন উত্প খাই উঠিল।

: অ, সি চন্দ্ৰ মহাজনৰ ঘৰলৈ হালোৱা খাটিবলৈ যায়। চাওক ছাৰ, আমি দুখীয়া মানুহ, ইমান টকা-পইচা দি তাক কেনেকৈ নাম ভৰ্তি কৰাম আপুনিয়ৈ কওক।

: মনে মনে থাকক। - ইমান সময় নীৰৱে থকা বৰুৱা এইবাৰ ডাং খাই উঠিল।

: বাদ দিয়ক আপোনাৰ কথা। আমি কিমান আশা কৰিছো তাক লৈ। সি পাৰিব। চাই থাকক, সি এদিন বিদ্যালয়ৰ নাম উজ্জ্বলাব, উজ্জ্বলাব আপোনালোকৰ নাম। টকা মই দিম, মই পঢ়োৱাম তাক।

: বৰুৱা। - প্ৰধান শিক্ষকে ক'লে।

: অ' ছাৰ, এওঁ টকা নাই বুলি এই ল'ৰাটোক মহাজনৰ ঘৰত হালোৱা খাটিবলৈ পঠাইছে। ইয়াক লৈ আমাৰ আশা আছে। তাৰো আছে আশা। গতিকে মই তাৰ বাবে যিমান টকা-পইচা খৰচ হ'ব দিম।

তেনেতে মাকৰ হাতত ধৰি লেকেচিয়াই লেকেচিয়াই দীপাংকৰ ওলাই আহিল।

কথাবিলাক শুনি দেৱকান্ত খৰ হৈ ৰ'ল। তেওঁৰ মুখৰ পৰা আপোনা-আপুনি ওলাই গ'ল-

: ছাৰ, মোৰ ভুল হৈ গ'ল। টকাৰ লোভত পৰি মই ল'ৰাটোক হালোৱা খাটিবলৈ পঠিয়াইছিলো। নহয়, মই তাক পঢ়ুৱাম। ছাৰ, আপুনি মোক সহায় কৰিবনে? - দেৱকান্তই বৰুৱাক আগহেৰে সুধিলে।

: নিশ্চয় কৰিম।

তেতিয়া প্ৰধান শিক্ষকে ক'লে-

: আপোনালোকে মোক বাদ দিলে নেকি হে? ময়ো সহায় কৰিম। এইবুলি তেওঁ ঢেকেচকাই হাঁহি দিলে। তাৰ পাছত সকলোৱে হাঁহিলে।

আজি মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰিব। সকলো উপস্থিত হোৱাৰ পাছত ফলাফল ঘোষণা কৰিবলৈ প্ৰধান শিক্ষক আহিল। তেওঁ হাঁহি হাঁহিয়েই ফলাফলসমূহ ঘোষণা কৰিলে। হয়, এয়া অসমৰ ভিতৰত সৰ্বপ্ৰথম স্থান লাভ কৰিছে দীপাংকৰে। লগে লগে উল্লাসৰ চিঞৰ আৰম্ভ হ'ল। লগৰ কেইটামানে দীপাংকৰক দাঙি নি কান্ধত উঠাই ল'লে। সি দেউতাকৰ ফালে চালে। তেওঁৰ চকু চলচলীয়া। দীপাংকৰৰ আজি খুব ফুৰ্তি লাগিছে। কাৰণ তাৰ আশা পূৰণ হ'ব। সেই আশা সেনা বিষয়া হোৱাৰ। সকলো শত্ৰুৰ পৰা দেশখনক ৰক্ষা কৰাৰ। সেইবোৰ ভাবি থাকোতে তাৰ দুচকুৰে দুধাৰি লোতক বৈ আহিল।

-ৰিংকি মনি ভৰালী
৬ষ্ঠ শাৰ্মাসিক

এজন সুৰকাৰৰ সফলতা

মৃগেন শৰ্মা

বিভাগৰ সহায়ক কৰ্মচাৰী

“আপুনি জীৱনত কি বিষয়ত সমাজলৈ অৱদান আগবঢ়োৱা বুলি ভাবে, দীক্ষান্ত দা?” —

গীতৰ অনুষ্ঠানটোত মঞ্চৰ সম্মুখত বহি থকা হাজাৰ-বিজাৰ দৰ্শকৰ মাজৰ এজন ব্যক্তিয়ে সুধিলে।

“গান, বোলছবি আৰু অভিনয় — এইবোৰেই দাদাৰ অৱদান।” — বাদ্যযন্ত্ৰী দিগন্তই উত্তৰ দিলে।

“সেয়াটো আমি সকলোৱে জানো। কিন্তু মই দীক্ষান্ত দাক সুধিব বিচাৰিছোঁ — জীৱনত এনে কি মহান কাম কৰিছে, যাৰ বাবে তেখেতক মানুহে মনত ৰাখিব?” — দৰ্শকজনে পুনৰ সুধিলে।

মুহূৰ্ততে দীক্ষান্ত অতীতলৈ উভতি গ’ল।

এবাৰ সি ধৰমপুৰ নামৰ এখন গাঁওলৈ গৈছিল — গীত পৰিৱেশন কৰিবলৈ। দৰ্শক আৰু অনুৰাগীৰ উচ্ছ্বাসৰ মাজেৰে সি গান গাই আছিল। এনেতে গীতত গীটাৰ বজোৱা বাদ্যযন্ত্ৰী দিগন্তৰ হঠাৎ পেটৰ বিষ উঠিল। তাৰ অৱস্থা বেয়া হ’বলৈ ধৰাত দীক্ষান্তই তৎক্ষণাত তাক হস্পিতাললৈ পঠোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে।

এতিয়া গীটাৰ বজাব কোনে? দীক্ষান্ত সমস্যাত পৰিল। কিন্তু লগে লগে সমাধান ওলাই আহিল। মঞ্চলৈ সংগীত অনুষ্ঠানটোৰ এজন আয়োজকে এজন যুৱকক লৈ আহিল। তাৰ বয়স প্ৰায় বিশ-বাইশ বছৰ।

আয়োজকে ক’লে —

“দীক্ষান্ত দা, এইজন উৎপল। উৎপল গীটাৰ বজোৱাত পাৰদৰ্শী। এতিয়া আপোনাৰ লগত গীটাৰ বজাব।”

“তুমি গীটাৰ বজাব পাৰা নেকি?” — দীক্ষান্তই সুধিলে।

“হয়।” — উৎপলে সংক্ষিপ্ত উত্তৰ দিলে।

“ঠিক আছে, বজোৱা।”

দীক্ষান্তই পুনৰ গান আৰম্ভ কৰিলে। উৎপলে আন বাদ্যযন্ত্ৰীৰ সৈতে মিলাই গীটাৰ বজাবলৈ ধৰিলে। সি বৰ সুন্দৰকৈ বজালে। দীক্ষান্তৰ জনপ্ৰিয় গীতবোৰৰ লগত মিলাই সি যথেষ্ট মাধুৰ্যৰে সংগীত পৰিৱেশন কৰিলে।

গীতৰ শেষত দীক্ষান্ত আয়োজক সমিতিৰ অভ্যৰ্থনা গৃহলৈ গ’ল। তাৰ লগত আন বাদ্যযন্ত্ৰীৰ সৈতে উৎপলো উপস্থিত হ’ল।

“দীক্ষান্ত দা।”

“অ’ ক’ উৎপল।” — চাহত চুমুক দি দীক্ষান্তই ক’লে।

“মোকো আপোনাৰ লগত লওকচোন। মই গীটাৰ পৰিৱেশন কৰিম।” — উৎপলে অনুৰোধ কৰিলে।

“হেৰৌ, তই চাহ খোৱা নাই। গীটাৰ বজোৱাত তইও কষ্ট কৰা নাইনে? চাহ খালে অলপ শক্তি পাবি।”

দীক্ষান্তৰ কথাত উৎপলে চাহ কাপ হাতত লৈ চুমুক দিলে।

“আপোনাক কিবা এটা কৈছিলোঁ...”

“বাৰু, এটা কথা কচোন। তই কিয় গীটাৰ বজাইছ?” — দীক্ষান্তই সুধিলে।

“সমাজৰ বাবে।” — উৎপলে ক’লে।

“মানে?”

“সমাজৰ কিবা উপকাৰ হওক বুলি মই গীটাৰ বজাওঁ।”

“উপকাৰ হোৱা বুলি ভাবনে?”

“হয়।”

“এটা উদাহৰণ দা।”

উৎপল কিছু সময় নীৰৱে থাকিল।

তেতিয়া ওচৰত থকা আয়োজকজনে ক’লে —

“নিজে কৰা ভাল কামবোৰ ক’বলৈ উৎপলে লাজ পায়। সেয়ে মই কওঁ।

তাৰ ঘৰৰ কাষত এজন মানুহ আছিল, বৰ খঙাল স্বভাৱৰ। খং উঠিলে ঘৰৰ বস্তুবোৰ ভাঙি পেলাইছিল, পৰিয়ালৰ লোককো মাৰধৰ কৰিছিল।

উৎপল সদায় ৰাতি গীটাৰ বজাইছিল। এদিন সেই মানুহজন আহি উৎপলক ক’লে —

‘তোৰ গীটাৰৰ সুৰত যেন যাদু আছে। মই প্ৰতিদিনে তোৰ সুৰ শুনো। শুনিলেই মোৰ খং কমি যায়। এতিয়া মোৰ খং প্ৰায় নোহোৱা হৈ গ’ল। তাৰ বাবে তোক বহুত ধন্যবাদ।’

সেইদিনৰ পৰা ওচৰ চুবুৰীয়াই লক্ষ্য কৰিলে — কাষৰ ঘৰখনত আৰু হাল্লা নাই।”

দীক্ষান্তে ক’লে — “বুজিলোঁ।”

আয়োজকে পুনৰ ক’লে —

“আৰু এটা কথা — উৎপলে গীটাৰ বজাই পোৱা ধন দুখীয়া আৰু ৰোগাক্ৰান্ত মানুহক সহায় কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰে।”

“এইবোৰ কথা কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। শিল্পী হিচাপে সেয়া মোৰ ক্ষুদ্ৰ দায়িত্ব।” — উৎপলে নম্ৰতাৰে ক’লে।

দীক্ষান্তই ক'লে—

“বাৰু, তই গুৱাহাটীলৈ আহ। মোক লগ কৰিবি। মই কিবা এটা ব্যৱস্থা কৰিম।”

কিছুদিনৰ পাছত উৎপলে দীক্ষান্তক লগ ধৰিলে। দীক্ষান্তই তাক নিজৰ বাদ্যযন্ত্ৰীৰ দলত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিলে। লাহে লাহে উৎপল এজন জনপ্ৰিয় গীটাৰবাদক হৈ পৰিল। প্ৰতিখন অনুষ্ঠানত দৰ্শকে তাৰ গীটাৰৰ সুৰ শুনিবলৈ অধীৰ আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰিবলৈ ধৰিলে।

সেই উৎপল আজিও এই অনুষ্ঠানত গীটাৰ বজাই আছে।

দীক্ষান্ত তাৰ ওচৰলৈ গৈ তাৰ কঁধত হাত থৈ ক'লে—

“এয়াই মোৰ সফলতা।” লগে লগে দৰ্শকৰ হাততালি। সময় তেতিয়া মাজৰা
তি। আকাশত জোন আৰু তৰা একেলগে উজলি উঠিছে।

সমাজৰ বাবে।” — উৎপলে ক'লে।

“মানে?”

“সমাজৰ কিবা উপকাৰ হওক বুলি মই গীটাৰ বজাওঁ।”

“উপকাৰ হোৱা বুলি ভাবনে?”

“হয়।”

“এটা উদাহৰণ দো।”

উৎপল কিছু সময় নীৰৱে থাকিল।

তেতিয়া ওচৰত থকা আয়োজকজনে ক'লে—

“নিজে কৰা ভাল কামবোৰ ক'বলৈ উৎপলে লাজ পায়। সেয়ে মই কওঁ।

তাৰ ঘৰৰ কাষত এজন মানুহ আছিল, বৰ খঙাল স্বভাৱৰ। খং উঠিলে ঘৰৰ বস্তুবোৰ ভাঙি
পেলাইছিল, পৰিয়ালৰ লোককো মাৰধৰ কৰিছিল।

উৎপল সদায় ৰাতি গীটাৰ বজাইছিল। এদিন সেই মানুহজন আহি উৎপলক ক'লে—

‘তোৰ গীটাৰৰ সুৰত যেন যাদু আছে। মই প্ৰতিদিনে তোৰ সুৰ শুনো। শুনিলেই মোৰ খং কমি যায়।
এতিয়া মোৰ খং প্ৰায় নোহোৱা হৈ গ'ল। তাৰ বাবে তোক বহুত ধন্যবাদ।’

সেইদিনৰ পৰা ওচৰ-চুবুৰীয়াই লক্ষ্য কৰিলে — কাষৰ ঘৰখনত আৰু হাল্লা নাই।”

দীক্ষান্তে ক'লে— “বুজিলোঁ।”

আয়োজকে পুনৰ ক'লে—

“আৰু এটা কথা — উৎপলে গীটাৰ বজাই পোৱা ধন দুখীয়া আৰু ৰোগাক্ৰান্ত মানুহক সহায় কৰিবলৈ
ব্যৱহাৰ কৰে।” “এইবোৰ কথা কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। শিল্পী হিচাপে সেয়া মোৰ ক্ষুদ্ৰ দায়িত্ব।” —

উৎপলে নম্ৰতাৰে ক'লে।

দীক্ষান্তই ক'লে—

“বাৰু, তই গুৱাহাটীলৈ আহ। মোক লগ কৰিবি। মই কিবা এটা ব্যৱস্থা কৰিম।”

কিছুদিনৰ পাছত উৎপলে দীক্ষান্তক লগ ধৰিলে। দীক্ষান্তই তাক নিজৰ বাদ্যযন্ত্ৰীৰ দলত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিলে। লাহে লাহে উৎপল এজন জনপ্ৰিয় গীটাৰবাদক হৈ পৰিল। প্ৰতিখন অনুষ্ঠানত দৰ্শকে তাৰ গীটাৰৰ সুৰ শুনিবলৈ অধীৰ আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰিবলৈ ধৰিলে।

সেই উৎপল আজিও এই অনুষ্ঠানত গীটাৰ বজাই আছে।

দীক্ষান্ত তাৰ ওচৰলৈ গৈ তাৰ কঁধত হাত থৈ ক'লে—

“এয়াই মোৰ সফলতা।” লগে লগে দৰ্শকৰ হাততালি। সময় তেতিয়া মাজৰা
তি। আকাশত জোন আৰু তৰা একেলগে উজলি উঠিছে।

HINDI SECTION

छठ पूजा : सूर्यउपासना और छठी मइया का पावन पर्व

छठ पूजा हिन्दू धर्म का एक प्राचीन और महत्वपूर्ण पर्व है, जो सूर्य देव और छठी मइया की उपासना के लिए मनाया जाता है। यह मुख्य रूप से बिहार, झारखंड, उत्तर प्रदेश और नेपाल के तराई क्षेत्रों में बड़े श्रद्धा और भक्ति के साथ मनाया जाता है। आज के समय में यह पर्व पूरे भारत ही नहीं बल्कि विदेशों में बसे भारतीय समुदायों द्वारा भी हर्षोल्लास के साथ मनाया जाता है।

यह त्योहार दीपावली के छठे दिन कार्तिक माह के शुक्ल पक्ष की षष्ठी तिथि को मनाया जाता है। छठ पूजा चार दिनों तक चलती है, और हर दिन का विशेष धार्मिक महत्व होता है। पहले दिन 'नहाय-खाय' में श्रद्धालु स्नान कर शुद्ध भोजन ग्रहण करते हैं। दूसरे दिन 'खरना' में निर्जला व्रत रखा जाता है और शाम को गुड़ की खीर और रोटी से व्रत खोला जाता है। तीसरे दिन 'संध्या अर्घ्य' में डूबते सूर्य को अर्घ्य दिया जाता है, और चौथे दिन 'उषा अर्घ्य' में उदयमान सूर्य को जल अर्पित कर व्रत समाप्त किया जाता है। इन पूजा-पाठों में छठी मइया की आराधना की जाती है, जिनसे परिवार की सुख-समृद्धि और संतान की रक्षा की कामना की जाती है।

छठ पूजा शुद्धता, अनुशासन और भक्ति का प्रतीक है। यह पर्व मनुष्य और प्रकृति के गहरे संबंध को दर्शाता है। सूर्य देव को जीवन और ऊर्जा का स्रोत माना जाता है, और छठी मइया को प्रकृति और मातृत्व की शक्ति का स्वरूप। इसलिए यह पर्व पर्यावरण संरक्षण, कृतज्ञता और आस्था का संदेश देता है।

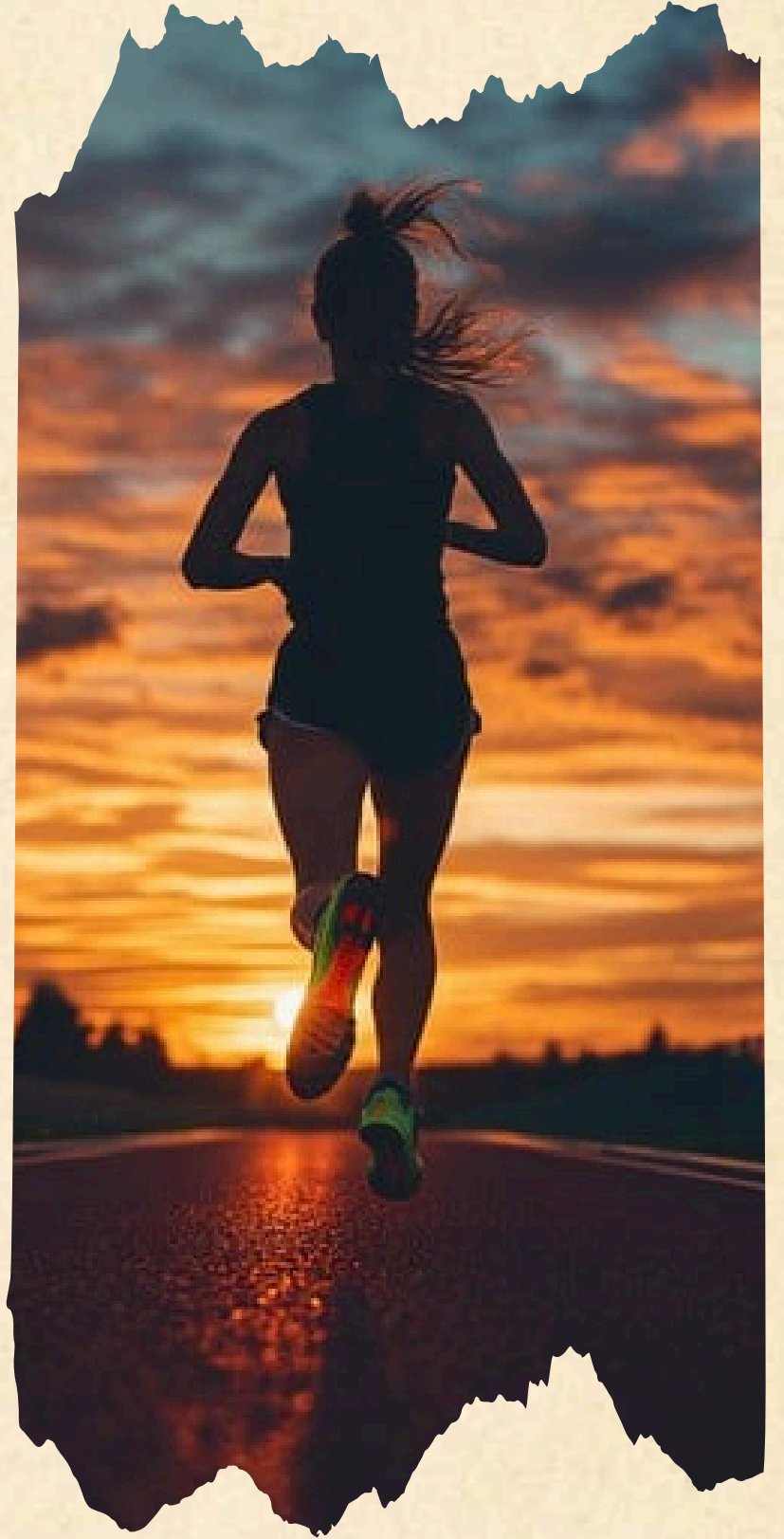
उडान

छोड़ दिए थे खेल के मैदान,
जहा कभी कदम दौड़े थे,
दिल के संग उडान।
वो भिट्टी की खशबू वो जोश की लहर,
वो हसी के पल,
वो जीत का सफर।

फिर जीवन की राहें मूड गई
कहीं जब खेल से दर हुए,
पर खेल छूटा नहीं।
जिम्मेदारियों की दीवारे खड़ी हुई संग,
सपनों की जगह कुछ और थे अब रंग।

फिर भी कभी-कभी वो पल लौट आते हैं,
जैसे पुरानी किताब के पन्ने सहलाते हैं
याद आता है वो खेल का जूनून,
जो हर हारे जीत को देता था सुकून।
आज भी जीवन के हर मोड़ पर,
वो जज्बा साथ चलता है हर डोर पर।

शायद खेल छोड़ा था, पर वो जज्बा नहीं।
अब वो हर दिन के संघर्षों में बसा कहीं।
जीवन का मैदान, वो खेल का हिस्सा,
हर हार-जीत में वही है, वही किस्सा।
खेल को छोड़ा, पर खेल ने मुझे नहीं,
रगों में आज भी वो धड़कता यहीं।

—नन्दिनी चंदक
छठी छमाही

ALUMNI SECTION

IT'S ONLY YOU

You won't be saved by anyone. This is a difficult truth most people avoid because it feels uncomfortable to admit. Not a friend, not a partner, not family, not a mentor.

People can support you, inspire you, guide you, or stand beside you, but they can't carry your life for you. At some point, you face the reality that every choice, every habit, every silence, every risk you avoid is shaping the direction of your days. It's easier to blame situations, timing, or the people who didn't show up like you hoped. It's harder to look in the mirror and accept that your own decisions have been the strongest force in your story. Most of the time, we know what needs to change, but we wait for someone else to push us. We convince ourselves that clarity will arrive from outside, not from within. But the turning point comes the moment you realize no one is coming to rescue you. The growth you want requires your effort. The peace you seek requires your honesty. The life you imagine requires your courage. This truth isn't meant to make you feel alone; it's meant to remind you that you're not powerless. Once you stop expecting someone else to fix what you're avoiding, you finally take control. And that's when life begins to shift. Not because someone saved you, but because you finally decided to stand up for yourself in ways you once waited for others to do.

From Student to Alumni: A Journey to Remember

Namaskar,

Being an alumnus of my college always fills my heart with gratitude and pride. My journey in the Education Department was one of the most beautiful and meaningful phases of my life. I was fortunate to learn under the guidance of five wonderful teachers who were not only excellent educators but also caring mentors. They treated us with the warmth and affection of a mother, always encouraging us, supporting us, and inspiring us to become confident and independent individuals.

The environment of our department was truly amazing—friendly, inspiring, and full of positivity. Every classroom discussion, activity, and interaction helped me grow both academically and personally. My teachers created a space where learning was enjoyable and meaningful. Along this journey, I also found some of my best friends with whom I shared countless memories, laughter, and learning experiences.

This department did not only give me knowledge from books but also taught me important life lessons such as discipline, dedication, and self-belief. The experiences I gained here have shaped my personality and continue to guide me in my life today. I will always cherish the memories, friendships, and inspiration I received from my from my beloved department.

- RUBBY RAI
- BATCH 2021

My Time at Arya College: Reflections and Memories

Looking back at my journey at Arya College fills me with deep gratitude, happiness and nostalgia. Those golden years in college were not only about academic achievements but also about personal growth, friendships, and experiences that helped shape the person I am today. Arya College was more than just an educational institution for me—it was a place where I discovered my strengths, faced challenges, and created memories that will last a lifetime. The academic environment at Arya College played a vital role in my development. The teachers were not only knowledgeable but also incredibly supportive and encouraging. Their dedication to guiding students inspired me to work harder and aim higher in my studies. They helped nurture curiosity, critical thinking, and a strong sense of discipline that continues to benefit me even today. Beyond the classroom, the amazing campus life made my college years truly unforgettable. Participating in cultural activities, interacting with diverse groups of students, and taking part in college events allowed me to grow in confidence and explore new interests and give my life a shape. These experiences taught me the importance of teamwork, creativity, and leadership—skills that are just as valuable as academic knowledge. Perhaps the most treasured phases of my time at Arya College was the friendships and bonds I formed. The laughter shared during breaks, the late study sessions before exams, and the excitement of college events created bonds that will always remain special to me. These bonds made my college journey even more meaningful and memorable. Arya College also taught me important life values such as perseverance, responsibility, respect, and the power of hard work. The lessons I learned during those years have stayed with me and continue to guide me in every step of my journey. Today, as a proud alumni of Arya College, I feel grateful for the opportunities, guidance, and experiences the college provided me. I will always cherish the memories I created there and remain thankful to the teachers and friends who made those years so special. Arya College will forever remain a place where my aspirations took shape and where some of the most beautiful chapters of my life were written.

- ANJANA DAS
- BATCH OF 2001

প্ৰাক্তনৰ প্ৰাক-ক্ষণত তুমি আৰু মই

তোমাৰ পৰশত সজীৱ হৈ উঠা দিনৰ কথাবোৰে মোক আমনি
কৰে বাৰে বাৰে।

তিনি দশকৰ আগৰ কথা.....

তেতিয়া তুমি বৰ সহজ সৰল আছিলি,
আধুনিকতাৰ ৰঙীল সাঁজযোৰ তুমি পিন্ধা নাছিলি
আৰু মই যান্ত্ৰিকতাৰ পৰা বহু আঁতৰত আছিলো।

তোমাৰ আলসুৱা হাতত হাত ধৰি জীৱনৰ প্ৰথম যৌৱণত ভৰি
দিছিলো।

তিনিটা সোণালী বৰ্ষত তোমাৰ কোলাত মূৰ গুজি
তোমাৰ প্ৰেমত পৰিলোঁ গোপনে নীৰৱে কোনেও নজনাকৈ।

সেই তিনিটা বৰ্ষ এতিয়া তিনিটা দশক হল,
প্ৰেম ভালপোৱা বোৰে পূৰ্ণতা পায় বুকুত বাস কৰিছে
এৰাব নোৱাৰা এটা বান্ধোন বুকু ভৰাই তোলা ভালপোৱা।
এই ভালপোৱা বৰ্তমানৰ মোৰ নাম "প্ৰাক্তন"।

ৰাজীৱ বসুমতাৰী
কেশৱ বৰা
দুৰ্গা মালাকাৰ
(১৯৯৮ বৰ্ষৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ)

हिंदी का भारतीय समाज में विकासशील भूमिका

एक भाषा के रूप में हिंदी न सिर्फ भारत की पहचान है बल्कि यह हमारे जीवन मूल्यों, संस्कृति एवं संस्कारों की सच्ची संवाहक, संप्रेषक और परिचायक भी है। बहुत सरल, सहज और सुगम भाषा होने के साथ हिंदी विश्व की संभवतः सबसे श्रेष्ठ वैज्ञानिक भाषा है जिसे दुनिया भर में समझने, बोलने और चाहने वाले लोग बहुत बड़ी संख्या में मौजूद हैं। यह विश्व में तीसरी सबसे ज्यादा बोली जाने वाली भाषा है जो हमारे पारम्परिक ज्ञान, प्राचीन सभ्यता और साथ ही आधुनिक प्रगति के बीच एक सेतु भी बनाएँ है। हिंदी भारत संघ की राजभाषा होने के साथ ही ग्यारह राज्यों और तीन संघ शासित क्षेत्रों की भी प्रमुख राजभाषा है। संविधान की आठवीं अनुसूची में शामिल अन्य इक्कीस भाषाओं के साथ हिंदी का एक विशेष स्थान है।

राजभाषा हिंदी के विकास के लिए खासतौर से राजभाषा विभाग का गठन किया गया है। भारत सरकार का राजभाषा विभाग इस दिशा में प्रयासरत है कि केंद्र सरकार के अधीन कार्यालयों में अधिक से अधिक कार्य हिंदी में हो। इसी कड़ी में राजभाषा विभाग द्वारा प्रत्येक वर्ष 14 सितंबर को हिंदी दिवस समारोह का आयोजन किया जाता है। 14 सितंबर, 1949 का दिन स्वतंत्र भारत के इतिहास में बहुत महत्वपूर्ण है। इसी दिन संविधान सभा ने हिंदी को संघ की राजभाषा के रूप में स्वीकार किया था। इस निर्णय को महत्व देने के लिए और हिंदी के उपयोग को प्रचलित करने के लिए साल 1953 के उपरांत हर साल 14 सितंबर को हिन्दी दिवस मनाएँ जाते हैं।

हिंदी आम आदमी की भाषा के रूप में देश की एकता का प्रधान सूत्र है। सभी भारतीय भाषाओं की बड़ी बहन होने के नाते हिंदी विभिन्न भाषाओं के उपयोगी और प्रचलित शब्दों को अपने में समाहित करके सही मायनों में भारत की संपर्क भाषा होने की भूमिका निभा रही है। हिंदी जन-आंदोलनों की भी भाषा रही है। हिंदी के महत्त्व को गुरुदेव रवीन्द्र नाथ टैगोर ने बड़े सुंदर रूप में प्रस्तुत किया था। उन्होंने कहा था, 'भारतीय भाषाएं नदियां हैं और हिंदी महानदी'। हिंदी के इसी महत्त्व को देखते हुए तकनीकी कंपनियां इस भाषा को बढ़ावा देने की कोशिश कर रही हैं। यह खुशी की बात है कि सूचना प्रौद्योगिकी में हिंदी का उपयोग दिन व दिन बढ़ रहा है। आज वैश्वीकरण के दौर में, हिंदी विश्व स्तर पर एक प्रभावशाली भाषा बनकर उभरी है। आज पूरी दुनिया में 175 से अधिक विश्वविद्यालयों में हिंदी भाषा पढ़ाई जा रही है। ज्ञान-विज्ञान की पुस्तकें बड़े पैमाने पर हिंदी में लिखी जा रही हैं। सोशल मीडिया और संचार माध्यमों में हिंदी का प्रयोग निरंतर बढ़ रहा है।

भाषा का विकास उसके साहित्य पर निर्भर करता है। आज के तकनीकी के युग में विज्ञान एवं अभियांत्रिकी के क्षेत्र में भी हिंदी में काम को बढ़ावा देना चाहिए ताकि देश की प्रगति में ग्रामीण जनसंख्या सहित सबकी भागीदारी सुनिश्चित हो सके। इसके लिए यह अनिवार्य है कि हिन्दी और अन्य भारतीय भाषाओं में तकनीकी ज्ञान से संबंधित साहित्य का सरल अनुवाद किया जाए। इसके लिए राजभाषा विभाग ने सरल हिंदी शब्दावली भी तैयार की है। राजभाषा विभाग द्वारा राष्ट्रीय ज्ञान-विज्ञान मौलिक पुस्तक लेखन योजना के द्वारा हिंदी में ज्ञान-विज्ञान की पुस्तकों के लेखन को बढ़ावा दिया जा रहा है। इससे विद्यार्थियों को ज्ञान-विज्ञान संबंधी पुस्तकें हिंदी में उपलब्ध होंगी। हिंदी भाषा के माध्यम से शिक्षित युवाओं को रोजगार के अधिक अवसर उपलब्ध हो सकें, इस दिशा में निरंतर प्रयास आरम्भ हुयी है।

हिंदी भाषा का इतिहास लगभग एक हजार वर्ष पुराने माने जाते हैं। सामान्यतः प्राकृत की अन्तिम अपभ्रंश अवस्था से ही हिन्दी साहित्य का आविर्भाव स्वीकार किया जाता है। उस समय अपभ्रंश के कई रूप थे और उनमें सातवीं-आठवीं शताब्दी से ही 'पद्य' रचना प्रारम्भ हो गयी थी। साहित्य की दृष्टि से पद्यबद्ध जो रचनाएँ मिलती हैं वे दोहा रूप में ही हैं और उनके विषय; धर्म, नीति, उपदेश आदि प्रमुख हैं। राजाश्रित कवि और चारण नीति, शृंगार, शौर्य, पराक्रम आदि के वर्णन से अपनी साहित्य रुचि का परिचय दिया करते थे। यह रचना-परम्परा आगे चलकर शौरसेनी अपभ्रंश या प्राकृताभास हिंदी में कई वर्षों तक चलती रही। पुरानी अपभ्रंश भाषा और बोलचाल की देशी भाषा का प्रयोग निरन्तर बढ़ता गया। इस भाषा को विद्यापति ने 'देसी भाषा' कहा है।

हिंदी भाषा भारत में सिर्फ भाषाई माध्यम ही नहीं उससे कहीं ज़्यादा सांस्कृतिक, सामाजिक और राजनीतिक महत्व भी रखती है। यह कबीर एवं तुलसीदास जैसे कवियों की शास्त्रीय रचनाओं और प्रेमचंद एवं महादेवी वर्मा जैसे लेखकों के आधुनिक योगदान सहित साहित्य के एक विशाल भंडार की भाषा है। भारत का सबसे बड़ा फ़िल्म उद्योग बॉलीवुड मुख्य रूप से हिंदी का उपयोग करता है, जो इसे लोकप्रिय संस्कृति का एक शक्तिशाली माध्यम बनाता है। हिंदी सिनेमा एवं संगीत की पहुँच बहुत व्यापक है, जो घरेलू दर्शकों और दुनिया भर में भारतीय प्रवासियों को प्रभावित करता है।

भारत की 40% से ज़्यादा आबादी द्वारा बोली जाने वाली हिंदी एक आम भाषा के रूप में काम करती है, जो विभिन्न क्षेत्रीय भाषाओं के बोलने वालों के बीच संचार को जोड़ती है। भाषाई रूप से विविधता वाले देश में यह भूमिका बहुत महत्वपूर्ण है, जहाँ सैकड़ों भाषाएँ और बोलियाँ एक साथ मौजूद हैं। इस प्रकार, हिंदी राष्ट्रीय एकता और सामाजिक एकीकरण में योगदान देती है। भारत एक बहुभाषी देश है। भारत में अनेक धर्मों को मानने वाले, अनेक भाषाओं और बोलीओं को बोलने वाले, अलग-अलग जातियों के लोग अपनी अपनी स्वतंत्रता के साथ रहते हैं। भारत के सभी नागरिकों को चाहे वे किसी भी क्षेत्र के निवासी हों, किसी भी धर्म के उपासक हों, किसी भी भाषा में बोलने वाले हों, फिर भी प्रत्येक लोगों को हिंदी भाषा की ज्ञान होते है। सबके पसंद एवं ज्ञान के कारण हिंदी भाषा को भारत में सबसे अधिक बोले जाने वाले भाषा माने जाते हैं।

“देश वही होता है जिसकी कोई होती अपनी भाषा,
भाषा वह जिसमें सब व्यक्त करें अभिलाषा,
यह आमिर खुसरो की बोली, हे कबीर की वाणी,
मीरा की है पीर इसी में और नेह रसखानी।“

भारत में सूचना प्रौद्योगिकी के कारण हिंदी का केवल भारत में ही नहीं वल्कि विश्व में प्रचार-प्रसार हो रहा है। हिंदी कंप्यूटर, इंटरनेट, ई-मेल और जनसंचार माध्यमों की भी भाषा बन गई है। दूरदर्शन और टी.वी. के अनेक चैनल हिंदी को लोगों तक पहुँचा रहे हैं। हिंदी फ़िल्में भी यह भूमिका निभा रही हैं। प्रिंट मीडिया के कारण हिंदी का लिखित रूप अमर बन गया है। हिंदी भाषा अब अंतर्राष्ट्रीयता की ओर चल पड़ी है। वह अब रोज़गार और संचार की भाषा बन गई है। विज्ञान, चिकित्सा, व्यवस्थापन का ज्ञान अब हिंदी में आ चुका है। हिंदी भाषा को राष्ट्रभाषा, विश्व भाषा और राष्ट्रसंघ की भाषा बनाने की दृष्टि से सूचना प्रौद्योगिकी का यह कार्य प्रसंसनीय है। सूचना क्रांति के इस दौर में हिंदी भाषा संचार की भाषा बन गई है। जनसंचार के माध्यमों ने हिंदी को व्यापक भूभाग पर फैलाया है। संचार माध्यमों के कारण हिंदी बोलनेवालों की तथा ग्रहण करनेवालों की संख्या दिन-ब-दिन बढ़ती जा रही है। कंप्यूटर, इंटरनेट, ई-मेल, फ़ैक्स, पेजर, उपग्रह इन नव इलेक्ट्रॉनिक माध्यमों में हिंदी का प्रयोग निरंतर बढ़ रहा है। टी.वी, फ़िल्म और एफ. एम. रेडियो की भाषा के रूप में हिंदी को पहचान मिल रही है। "हिंदी भाषा का अंतर्राष्ट्रीय रूप बनाने में इन संचार माध्यमों का बहुत बड़ा योगदान है।"

हिंदी सिर्फ़ एक भाषा नहीं है - यह भारत की समृद्ध परंपराओं, रीति-रिवाजों और विरासत की वाहक के रूप में कार्य करती है। भारत की समृद्ध संस्कृति को संरक्षित करने और बढ़ावा देने में इसकी महत्वपूर्ण भूमिका है, खासकर उन क्षेत्रों में जहाँ हिंदी प्राथमिक भाषा है। यह भाषा एक सेतु के रूप में कार्य करती है जो भारत की विविध संस्कृतियों को एकजुट करती है और सामाजिक एकीकरण की भावना पैदा करती है।

भारत के विभिन्न क्षेत्रों में हिंदी भाषा का आर्थिक महत्व बहुत अधिक है। हिंदी भाषी क्षेत्र जनसंख्या का एक महत्वपूर्ण हिस्सा हैं। हिंदी विज्ञापनों और मार्केटिंग अभियानों का उपयोग करके व्यवसायों को व्यापक दर्शक आधार तक पहुँचने में मदद करती है। हिंदी में संवाद करके, व्यवसाय अपने दर्शकों के साथ अधिक प्रभावी ढंग से जुड़ सकते हैं। एक रिपोर्ट के अनुसार, भारत में लगभग 57% इंटरनेट उपयोगकर्ता ऑनलाइन भारतीय भाषाओं का उपयोग करते हैं, जिसमें हिंदी सबसे आगे है। यही कारण है कि देश भर के व्यवसाय स्थानीयकरण के माध्यम से अपने उत्पादों और सेवाओं को स्थानीय प्राथमिकताओं और सांस्कृतिक बारीकियों के अनुरूप बनाने पर ध्यान केंद्रित कर रहे हैं। यह रणनीति ग्राहक वफादारी और ब्रांड पहचान को बढ़ाती है। जो व्यवसाय अपनी संचार रणनीतियों में हिंदी को अपनाते हैं, वे ग्राहकों के साथ गहरे स्तर पर जुड़ सकते हैं। इससे ब्रांड निष्ठा, बिक्री और दीर्घकालिक विकास में वृद्धि हो सकती है।

हाल ही में तकनीकी प्रगति ने हमारे डिजिटल युग में हिंदी के विकास में महत्वपूर्ण योगदान दिया है। डिजिटल प्लेटफॉर्म और सोशल मीडिया पर हिंदी सामग्री की वृद्धि हुई है। इसने भारत में डिजिटल साक्षरता और ई-गवर्नेंस को बढ़ाया है, जो लोगों को भाषा से अधिक जुड़ाव भी दिला रहा है। 5 सितंबर 2017 को भारत के माननीय उपराष्ट्रपति ने औपचारिक रूप से दीक्षा (ज्ञान साझा करने के लिए डिजिटल अवसंरचना) का शुभारंभ किया। दीक्षा ऐप हिंदी और अन्य क्षेत्रीय भाषाओं सहित विभिन्न भाषाओं में ई-सामग्री प्रदान करता है। रेवरी के भाषा उपकरण और एपीआई जैसी भाषा प्रौद्योगिकी हिंदी को बढ़ावा देने में सहायक रही है। ये उपकरण हिंदी में सहज अनुवाद, लिप्यंतरण और आवाज रूपांतरण को सक्षम करते हैं। इससे डिजिटल सामग्री हिंदी बोलने वाले लोगों के लिए अधिक सुलभ हो जाती है, जिससे उनका ऑनलाइन अनुभव बेहतर होता है। इसके अलावा, एआई-संचालित चैटबॉट और वॉयस असिस्टेंट जैसे रेवरी के इंडोकॉर्ड कि का उदय, अत्याधुनिक तकनीकों में हिंदी के एकीकरण को दर्शाता है। यह इस बात को रेखांकित करता है कि हम जिस तकनीक-प्रेमी दुनिया में रह रहे हैं, उसमें इसका महत्व बढ़ रहा है। ये नवाचार हिंदी के नए और रोमांचक तरीकों से उपयोग को और भी सुविधाजनक बनाते हैं। यह आधुनिक भारत में विकास और निरंतर प्रमुखता में योगदान देता है।

इसके साथ ही संगीत और साहित्य पर भी हिंदी का महत्वपूर्ण प्रभाव है। हर साल इस भाषा में कई गीत, किताबें और कविताएँ लिखी और लिखी जाती हैं। हिंदी के इस व्यापक उपयोग ने आधुनिक भारत में इसकी प्रासंगिकता और आकर्षण को बनाए रखने में मदद की है। यह भी ध्यान रखना ज़रूरी है कि कई फ़िल्मों और गानों में हिंग्लिश का इस्तेमाल किया जाता है, जो हिंदी और अंग्रेज़ी का मिश्रण है।

हिन्दी भाषा भारतीय संस्कृति एवं अस्मिता का एक अनिवार्य अंग है। हिंदी भारत में सबसे अधिक बोली जाने वाली भाषा है, और यह भारतीय जीवन के विभिन्न पहलुओं, जैसे सरकार, व्यवसाय, शिक्षा और मनोरंजन में महत्वपूर्ण भूमिका निभाती है। हिंदी भाषा हमें विविधता में एकता का संदेश देती है। हिंदी भाषा राष्ट्र की सामाजिक एवं सांस्कृतिक एकता की पक्षधर है। हिंदी भाषा हमारे सामाजिक संस्कारों, मूल्यों एवं जीवन के आदर्शों को उजागर करती है। विश्वशांति, अहिंसा, समानता, उदारता, सहिष्णुता, नैतिक मूल्यों तथा संपूर्ण मानव जाति के न्याय के लिए दीर्घ समय से हिंदी भाषा ने अंतर्राष्ट्रीय स्तर पर जो पहचान बनाई है उसे देखकर निर्भीक रूप से यह कहा जा सकता है कि हिंदी अपने विस्तृत रूप में साकार होकर अंग्रेज़ी भाषा के स्थान पर द्वितीय भाषा के रूप में अवश्य स्थापित होगी।

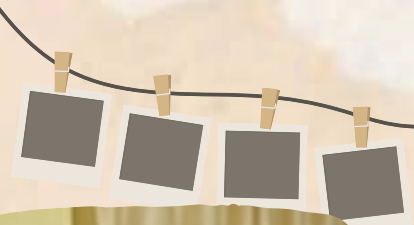
भाषा-संस्कृति प्राण देश के
इनके रहते राष्ट्र रहेगा,
हिंदी का जयघोष गुंजाकर
भारत माँ का मान बढ़ेगा
हिंदी का अमृत होठों पर
वाणी में उसका मंगल
मन में, लेखन में हिंदी हों
प्रेम-भाव और समर्पण
सब चिंतन मंथन तेरे हित अर्पण
सब चिंतन मंथन तेरे हित अर्पण ॥

-परिमिता दत्त बरुवा
2007-2010 बैच
कनिष्ठ अनुवादक
राजभाषा प्रकोष्ठ,
भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान गुवाहाटी

PHOTO GALLERY

ALUMNI MEET

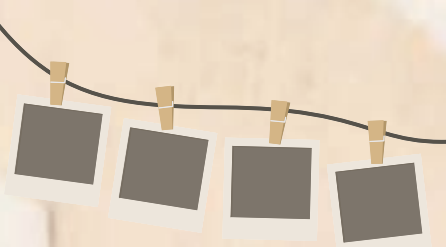

CULTURAL RALLY

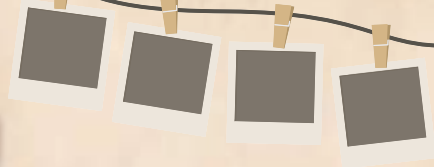

FRESHERS

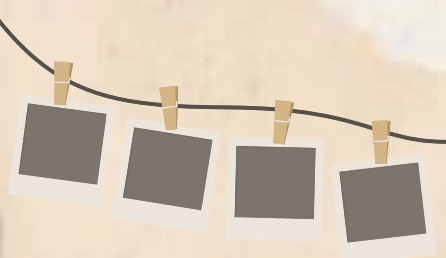
DEPARTMENTAL ACTIVITIES

POPULAR TALK ON TRAFFICKING IN
PERSON, CAUSES, CONSEQUENCES
& REMEDEES.

INTERDISCIPLINARY TALK
ON
“FROM COLONIAL PASS TIME TO
NATIONAL PASSION CRICKET IN
INDIA”

INTER DISCIPLINARY TALK
ON
“SITTING INTO THE PAST”
A JOURNEY THROUGH HUMAN
DIETARY HISTORY

AN INTERACTIVE SESSION
WITH JYOTIRMOY BARMAN (ALUMNI)
GOLD MEDALIST

TEACHERS DAY CELEBRATION

POWERPOINT
PRESENTATION BY 3rd
SEMESTER STUDENTS

**SOCIETY CONNECT PROGRAMME
A VISIT TO CHENIMUR**

**STATIONARY ITEMS
DISTRUBTION BY THE STUDENTS
OF 3RD SEMESTER AMONG THE
STUDENTS OF OUR
DEPARTMENT'S ADOPTED
SCHOOL**

THANKSGIVING TO OUR FORMER
HoD DR ANURADHA BAROOWA
MAAM BY THE STUDENTS

WELCOMING OUR NEW
HoD DR RUPMALA BARMAN MAAM
BY THE STUDENTS

ALUMINI CONNECT PROGRAMME

NATIONAL EDUCATION DAY
CELEBRATION ON THE THEME
AI AND EDUCATION PRESERVING
HUMAN AGENCY IN A WORLD OF
AUTOMATION

DRAWING COMPETITION AMONG
THE STUDENTS OF OUR
DEPARTMENT'S ADOPTED SCHOOL
ON THE OCCASSION OF LACHIT
DIVAS

CELEBRATION OF DR BHUPEN
HAZARIKA'S BIRTH CENTENARY

ACHIEVEMENTS

JUDGES SPECIAL AWARD FOR CULTURAL RALLY IN
COLLEGE WEEK 2026

APURBA PURKAIT
4TH SEMESTER

SECURED 1ST PRIZE IN INDEPENDENCE
DAY PARADE (REPRESENTING COLLEGE
NCC UNIT AS THE MAIN COMMANDER OF
THE CONTINGENT

ABHIRUPAM CHETIA
4TH SEMESTER

SECURED 1ST POSITION IN QUIZ, 2ND
POSITION IN ENGLISH RECITATION AND
3RD POSITION IN ASSAMESE RECITATION
IN COLLEGE WEEK 2026

URMILA THAPA
2ND SEMESTER

SECURED 1ST POSITION IN JAVELIN
THROW AND TUG OF WAR AND 2ND
POSITION IN FOOTBALL IN COLLEGE
WEEK 2026

UMASANKAR HOJAI
2ND SEMESTER

RUNNERS UP IN BADMINTON
COMPETITION (MENS) ORGANIZED BY
GUWAHATI UNIVERSITY

NANDINI CHANDAK

6TH SEMESTER

SECURED GOLD MEDAL IN 200 (KHEL MAHARAN ORGANIZED BY MARWARI YUVA SANGATHAN), 2ND POSITION IN VOLLEYBALL, FOOTBALL AND CRICKET IN COLLEGE WEEK 2026

ABHIRUP SARKAR

6TH SEMESTER

FIRST YEAR AS A JUNIOR AT THE PI DISTRICT MEET , ENDED UP WITH GOLD IN EQUIPPED AND SILVER IN THE CLASSIC RAW CATEGORIES, GRABBED THE GOLD AND BRONZE MEDAL IN SECOND PI DISTRICT MEET CATEGORY:- SUB-JUNIOR U66KG EQUIPPED POWERLIFTING MEET TOTAL-395KG

NIRNAI SINHA

6TH SEMESTER

SECURED 1ST POSITION IN RELAY RACE, KHO KHO AND VOLLEY BALL1, 2ND POSITION IN 100M AND 200M IN COLLEGE WEEK 2026

MERINA SWARGIARY

6TH SEMESTER

SECURED 1ST IN VOLLEYBALL, FOOTBALL AND RELAY RACE IN COLLEGE WEEK 2026

ART GALLERY

HARSHAYAJIT SINHA
6TH SEMESTER

NANDINI CHANDAK
6TH SEMESTER

NISHITA CHOUDHURY
4TH SEMESTER

HARSHAYAJIT SINHA
6TH SEMESTER

NISHITA CHOUDHURY
4TH SEMESTER

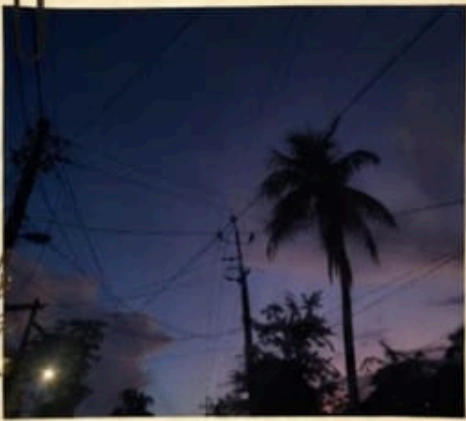
PHOTOGRAPHY

HARSHAYAJIT SINHA
6TH SEMESTER

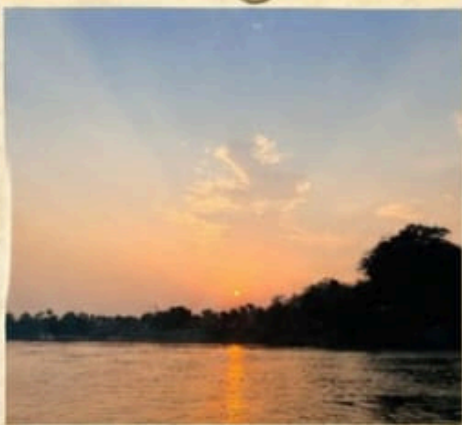
SUMON MAZUMDAR
4TH SEMESTER

NANDINI CHANDAK
6TH SEMESTER

JAHNAVII CHOUDHARY
2ND SEMESTER

SUMON MAZUMDAR
4TH SEMESTER

HARSHAYAJIT SINHA
6TH SEMESTER

THANK YOU FOR READING!

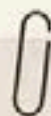
Your support means
the world to us.

See you in the next issue!

With Warm Regards,
EDITORIAL TEAM

DEPARTMENT OF EDUCATION
ARYA VIDYAPEETH COLLEGE
(AUTONOMOUS) GHY-16